Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XI • NR. 41 (206) • SÎMBĂTĂ 10.XII.1966

„DISCIPLINA HARPEI"

Concert de harpă în interpretarea studentei ADRIANA ANCA și în viziunea fotoreporterului nostru EMIL COJOCARU

„Cum laudae"... dar cum?

În maximum treizeci de secunde încercați să răspundeți la aceste întrebări :

1. Dintre colegii de facultate, cîți au bursă republicană ? Cunoașteți numele lor ?

2. Cîți au burse „Gh. Gheorghiu-Dej" sau alte burse speciale ? Dar din institut : cunoașteți numele unuia, cel puțin ?

3. Ce știți despre studenții din facultate care s-au distins în mod deosebit în activitatea științifică ?

Am ales pentru acest test întrebări extrem de ușoare. Ele se referă la cei mai buni dintre studenții fruntași, la colegii cu care fiecare colectiv se mîndrește (sau ar trebui să se mîndrească) în primul rînd. Dar încercați să răspundeți. Veți constata cît de slab sînteți informați în această privință. Căutați atunci „panoul fruntașilor" — în cele mai multe cazuri nu-l veți găsi. Interesați-vă asupra „Cărții de onoare a asociației"... și dacă o să aflați ceva despre ea, comunicați-ne și nouă.

Fruntașul la învățătură, cel asupra căruia ar trebui să fie ațintite toate privirile, e în multe cazuri un necunoscut. Din păcate aceasta e adeseori situația : toată atenția e concentrată asupra repetenților, a restanțierilor.

— Sînt de trei ani prodecan — ne mărturisea în toamnă un șef de lucrări dintr-o facultate de mecanică — și nu cred că există restanțier sau repetent pe care să nu-l cunosc bine, să nu-i știu situația școlară exactă. În vara aceasta a terminat însă la noi un student, Radu Grosu, cu diplomă roșie, numai 10 din anul I pînă la examenul de stat. Ei, bine, nu-l știam, nu auzisem măcar despre el. L-am cunoscut abia cînd un ziarist a venit să scrie despre cel mai bun absolvent.

Onorat și prețuit... ar fi trebuit să fie Radu Grosu, stimați și lăudați pentru modestia și puterea lor de muncă ar trebui să fie, **în toate colectivele,** studenții care asemenea lui își îndeplinesc exemplar îndatoririle universitare. Și ei sînt sute. Sînt mii. Ne ocupăm de cei care nu învață, le consacrăm consfătuirile noastre profesionale, adunările generale, ședințe fulger sau dezbateri de multe ceasuri în șir, discutăm cu ei la sediul asociației, la decanate, se ocupă de ei gazeta satirică, brigada operativă de control, brigada artistică de agitație, le trimitem părinților scrisori cînd odrasla nu învață sau chiulește, dar...

Dar, de ce nu trimitem scrisori de felicitare părinților ai căror copii iau o sesiune numai cu 10 ? De ce nu însoțim acordarea unei burse speciale sau a unui premiu pentru cercetarea științifică de un asemenea efort epistolar ?

De ce nu există pretutindeni panouri ale fruntașilor ? Și de ce acolo unde există apar la ele și stau cîte un semestru sau un an numai 10—15 fotografii ale unor studenți care s-au distins în sesiunile anului universitar trecut ? Să le schimbăm bilunar ca să se afle operativ cine a prezentat o lucrare deosebită la cercul științific, cine a luat la lucrările de control numai calificativul maxim, cine a prezentat un referat deosebit sau un proiect de an foarte bun. Să dăm adică acestor panouri ale fruntașilor rolul lor adevărat : **un rol agitatoric.**

Și de ce să nu acordăm diplome de stat nu „roșii" sau „bleu" ci, acelora care o merită, „Magna cum laudae", conform unei foarte vechi și universale tradiții universitare ?

De ce numele acestor absolvenți nu ar figura într-o carte de onoare a institutului ? (La Timișoara în cartea de onoare a C.U.A.S. figurează impresii ale unor delegații străine !).

De ce atunci cînd un absolvent obține o distincție pentru activitatea sa profesională nu s-ar anunța ea și în facultatea pe care a terminat-o cîndva ? Ar constitui neîndoielnic pentru studenți un stimulent, un prilej de mîndrie, faptul că un număr din cei care au terminat cursurile aceleiași instituții de învățămînt superior au devenit profesori universitari sau doctori docenți, au primit premii de stat sau ale Academiei.

Acum, înaintea sesiunii din ianuarie, cînd ne gîndim la ce ne vor oferi iar repetenții și restanțierii tradiționali ai facultății, să ne ocupăm și de cei care nu ne vor prilejui nici o surpriză, luînd ca de obicei examenele în mod strălucit. Să ne ocupăm cu atenția pe care ei o acordă, ca un exemplu pentru noi, studiului. Adică serios, continuu și niciodată pe linia minimei rezistențe.

Andrei BANC

Cu prilejul Anului nou

revista „VIAȚA STUDENȚEASCĂ" inițiază o anchetă printre studenți pentru desemnarea celor mai valoroși autori, interpreți și sportivi români ai anului 1966.

Rugăm să ne indicați opțiunea dv. pentru :

Cea mai bună operă de proză (apărută în volum sau în presă) . . . .
Cel mai bun volum de poezie . . . .
Cel mai bun interpret de film . . . .
Cea mai bună interpretă de film . . . .
Cel mai bun cîntec de muzică ușoară . . . .
Cea mai bună interpretă de muzică ușoară . . . .
Cel mai bun sportiv . . . .
Cel mai bun sportiv-student . . . .

Răspunsurile se primesc pînă la data de 20 decembrie, pe adresa redacției, cu specificația „pentru ancheta-concurs", fiecare participant folosind în acest scop formularul alăturat.

Primii 10 cititori ale căror răspunsuri se vor apropia cel mai mult de opțiunea majorității vor primi ca premiu un abonament pe un an la revista noastră precum și fotografiile cu dedicație ale celor desemnați de anchetă drept cei mai valoroși autori, interpreți și sportivi ai anului 1966.

Rezultatele concursurilor vor fi publicate în numărul nostru de Anul nou.

N. B. :

Redacția s-a limitat numai la domeniile de mai sus, dată fiind imposibilitatea obiectivă a celor anchetați de a cunoaște cu toții spectacolele de operă, balet, teatru, concertele și alte manifestări artistice — diferite în fiecare oraș-centru universitar.

Condimente pentru uzul unor cantine

● La cantina I.C.F. blatiștii sînt cei mai fericiți oameni, administrația rămînind impasibilă ca unii arbitri pe terenurile sportive. Calitatea mîncării lasă și ea mult de dorit, cantitatea e minimă, cu toate că aici fondurile alocate sînt mult mai mari. În plus, o problemă : duminica seara se dă hrană rece, dar de 4 ani aceasta e invariabilă — salam, cașcaval, pîine. Uneori alimentele sînt alterate. Ce părere au cei răspunzători ?

● Butoaie cu murături, grămezi de varză acră zac în ploaie în spatele cantinei „6 Martie". De-fapt aici e un adevărat maidan ! Organele de control ale Sanepidului nu spun nimic ? În sala de mese asistăm la un spectacol de varietăți cu numere de echilibristică... Lipsind tăvile, studenții (cu mapele sub braț) duc într-o mînă farfuria cu ciorbă, iar în alta cea cu felul doi. Închipuiți-vă ce se întîmplă cînd e aglomerație...

● Oră de vîrf și, în consecință, aglomerație la cantina „30 Decembrie" a I.M.F. Sala de mese e neîngrijită, pe mese vezi resturi de pîine, pete de mîncare. Studenții de serviciu ? Îi căutăm în zadar fiindcă nu există, aidoma comitetului de cantină care nu-și face de loc simțită prezența.

● După vizitarea cantinei I.S.E. din strada Dionisie Lupu, cu administratorul și cu președintele comitetului de cantină („lucrurile merg bine") sîntem de acord numai pe jumătate. La cererea studenților au fost eliminate din meniu diferite mîncăruri, s-au introdus altele solicitate. Dar produsele de cofetărie nu corespund încă. Din ce pricină ? Există aici, de anul trecut, un modern laborator de cofetărie, dar I.D.G.B. tărăgănează montarea noii instalații ? Pînă cînd ?

Victor RAREȘ

Cînd vor fi înfiați judoiștii Politehnicii

Atît în Cupa de toamnă, cît și în Cupa 30 Decembrie 1965, echipa de judo „Politehnica" București s-a clasat în primele trei locuri ; cîțiva luptători ai ei au primit în Cupa primăverii și în concursul republican 1966 diplome de „Cei mai tehnici luptători". Icefistul I. Marinescu, devenit antrenor voluntar al „băieților", conduce astăzi un lot de 20 titulari în echipă și un grup al „începătorilor" reprezentat prin 30 de participanți.

Paradoxal, însă, la înființarea clubului sportiv „Politehnica", judo-ul n-a figurat ca secție, iar în momentul de față, acest grup numeros și bine organizat se zbate să-și afle legitimitatea, adică să fie înfiat de clubul titular.

Deoarece conducerea clubului, se pare, dorea ca „Viața studențească" să ateste, prin publicarea cîtorva rînduri, activitatea judoiștilor înainte ca ea să semneze actul paternității, îi satisfacem, cu nota de față, dorința.

D. V.

„Amănunte"... esențiale

O dată cu noul an universitar ne-am mutat într-un cămin nou, elegant. Și totuși stilul modern al construcției nu poate suplini lipsa de interes a organelor administrative pentru estetica interiorului.

Se remarcă de la început lipsa cuverturilor și a draperiilor. Nici pînă acum n-au fost instalate difuzoare. Cărțile stau îngrămădite sub pat sau pe mese din cauza lipsei etajerelor. Împreună cu celelalte colege am procurat un fier de călcat (pentru ce e necesar, nu-i nevoie să aducem argumente) ; spre surprinderea noastră însă administrația s-a hotărît să-l confiște ! ! !

„Amănuntele" arătate ar trebui să dea de gîndit conducerii administrative și să ia măsurile necesare.

LOCATARELE ETAJULUI III
Căminul nr. 1 Timișoara

Defecțiunea tehnică perpetuă a televizorului

Sîntem studenți la Institutul pedagogic de 3 ani din Suceava. La noi la club, printre alte activități, se organizează și vizionarea programului televiziunii. De la un timp însă televizorul nu mai funcționează din cauza unei defecțiuni de ordin tehnic ! Am apelat la conducerea A.S. din institut. Ne-a sfătuit să strîngem noi bani și să-l reparăm. Ceea ce am și făcut. Dar suma necesară reparației nu a fost atinsă. Am apelat din nou la ajutorul asociației. „Nu avem bani pentru așa ceva !" — ni s-a răspuns. Am apelat la conducerea institutului : „Nu ne amestecăm noi în treburile A.S.-ului". Ne întrebăm atunci : cui să ne adresăm pentru reparația televizorului ?

STUDENȚII INSTITUTULUI PEDAGOGIC SUCEAVA

Teacomania sau profilaxia unei... epizootii

„Domnul doctor Bumbăcescu", cum i se spune tovarășului director al Policlinicii studențești din Craiova, a fost multă vreme medic militar. „D-aia și vorbesc așa tare, zice, că așa m-am obișnuit din armată". Un prieten de-al nostru, tot medic militar, ne-a uimit zilele acestea cu o voce cît se poate de normală. După cîte știm, în armată se vorbește clar, răspicat... (Tare ne e teamă că am început prost acest foileton. Trebuia altceva)...

Consultațiile dînsului sînt extraordinare. Vom reproduce cîteva.

1) Pacientul (un student înalt, slab, evident copleșit de o boală supărătoare) în fața medicului :

— Domnule doctor, sînt foarte bolnav...

— Da' ce-ai ?

— Nu știu. Parcă mi-a amorțit șalele. Nu pot nici să mă aplec : mă doare...

— Păi stai și 'mneata drept, și nu te doare ! Cin'te pune să te-apleci ?

2) O fată :

— Sînt foarte bolnavă.

Fata este foarte frumoasă...

— Te cred, puicuțo. Și ce crezi că ai ?

— Mai știu și eu... Gripă...

FOILETON

— Trei zile.

— Nu, nu gripă ! Ceva de cinci zile !...

— Bronșită... că ești simpatică...

— Vă mulțumesc, domnule doctor...

— Ei lasă ! Uite să scriem : bronșită... 10 zile. Să nu zici că-s om rău...

— Vai, ce om bun sînteți, domnule doctor !

— Da' un pupic îmi dai ?

— Și două !...

3) Altă fată :

— Ce ai, domnișoară ?

— Tușesc, am temperatură.

— Nu se prinde...

— Pe cuvînt, eu...

— Am zis : nu se prinde !

— Dar vă rog să mă consultați !

— Binee... Stai în genunchi !

— De ce să stau în genunchi ?

— Ca să te consult : n-ai vrea să mă ridic din fotoliu ! ?

Și fata îngenunchează.

„Domnul doctor" chicotește către soră, după „consult" :

— Așa-mi place să le văd în genunchi, ca la rugăciune...

Și într-adevăr, în acele clipe, „domnul doctor" are o figură de icoană : o icoană ciudată, întîrziată pe un perete obscur...

Și, nu știu de ce, ne-am pomenit parodiind un cunoscut dialog al celebrului Moș Teacă cu soldatul :

— Întrebi : ești bolnav ?

— Ba.

— Atunci treci.

Și iacă așa luptă „domnul doctor" cu epizootia.

Constantin DUICA

15 INTER UNIVERSITAR

O NOUĂ EMISIUNE LA GALAȚI

De curînd, studenții gălățeni au avut o surpriză plăcută — transmiterea la stația de radioamplificare a complexului studențesc a emisiunii „Album sportiv".

Emisiunea, inițiată și elaborată de un colectiv al subredacției „Vieții studențești", din care fac parte, între alții, studenții Bogdan Ionescu, Constantin Chiriac, Ștefan Dumistracel și Dan Cuciureanu, este o urmare a schimbului de experiență ce a avut loc în anul universitar trecut cu subredacția din Cluj. Ea își propune să popularizeze activitatea sportivă de performanță și de masă, care se desfășoară în centrul nostru universitar.

Prin conținutul său, ca și prin interesul pe care l-a trezit, noua emisiune reușește să facă o bună propagandă sportului studențesc gălățean, fiind una din cele mai îndrăgite acțiuni inițiate și îndrumate de subredacție, alături de mai vechea emisiune „Galațiul studențesc" și organul de presă „Carnet studențesc".

Nicolae ȚARANU

CERCETARE ȘTIINȚIFICĂ... PE TEREN

De la începutul acestui an universitar și pînă în prezent studenții anului I ai Facultății de filologie din cadrul Institutului pedagogic Pitești au întreprins două excursii de studii și documentare în orașele Cîmpulung-Argeș și București.

Cu acest prilej ei au vizitat muzee, monumente istorice și arhitectonice. Informațiile culese vor face obiectul unor lucrări de cercetare a trecutului istoric al celor două vechi așezări din țara noastră.

F. TISTULEASA

COMPLETAREA CERCETĂRII

În Facultatea de chimie a Universității din București, ca și în celelalte facultăți, există pentru munca științifică o preocupare atentă.

Sub îndrumarea competentă a cadrelor didactice studenții au abordat o serie de teme îndrăznețe prin conținutul și dificultatea problemelor ce le ridică.

Ca stimulent pentru tinerii cercetători s-au mai inițiat însă și alte acțiuni, în ședințele de lucru făcîndu-se cunoscută activitatea unor savanți români ca Longinescu, Istrati ș.a.

Simțindu-se nevoia unei informări largi și variate, cercul de chimie fizică a luat inițiativa să organizeze expuneri în legătură cu problemele moderne de specialitate. Totodată, studenților din anii mai mici li se explică cum să cerceteze bibliografia, cum să întocmească fișe etc. De asemenea, comisia profesională a consiliului A. S. împreună cu cadrele didactice de la catedrele de specialitate vor întocmi note explicative pentru fiecare temă. Aceste acțiuni ajută la informarea generală a studenților și la orientarea celor din anii mici în tematica complexă a cercurilor.

Constantin NEDEA

CURSURI... FĂRĂ CONDICA DE PREZENȚĂ, DAR ȘI FĂRĂ ABSENȚE

1. În centrul universitar Timișoara a fost deschis cursul de lărgire a cunoștințelor medicale și de cultură generală, curs neinclus oficial în nici o programă analitică, dar care se bucură de un mare număr de participanți. La Institutul de medicină, prima prelegere cu tema : „Ce este simțul clinic" a fost ținută de rectorul Institutului, prof. dr. Pius Brînzeu. La Universitate a fost pusă în discuție „Problema Atlantidei" pe baza unui material susținut de tovarășul prof. dr. docent Ioan Curea, rectorul Universității, membru al Uniunii astronomice internaționale. Expunerile au suscitat interesul auditorilor.

Florin ALBU

2. Studenții Conservatorului, indiferent de facultatea din care fac parte, de anul de studii în care se află, au devenit colegi la un curs introdus pentru prima oară în acest an : „Cursul experimental de istoria filmului, a muzicii de film și a filmului muzical" ; acest titlu cam lung pentru un curs a stîrnit intersul unanim al studenților care, deși frecvența este facultativă, nu prea au... „absențe nemotivate".

Cristian MIHAILESCU

din nou despre „COPIII TERIBILI" și „TERIBILIȘTII"

Cîteva zile în şir am bătut străzile, facultăţile, căminele, sălile de reuniuni, bibliotecile, Casa de cultură a studenţilor din Iaşi, **pentru că numai la Iaşi ne referim în ancheta de faţă,** în căutare de copii teribili, de teribilişti.

CU PLETE

— Ştiu de ce vreţi să discutaţi cu mine, sau dacă nu ştiu, bănuiesc. Sînt singurul de la Filozofie cu plete. Nici măcar plete ca lumea. Alte metehne n-am. Să nu mă întrebaţi de dans modern : nu-mi place, e inestetic. De poezie modernă : nu mă interesează, n-am prea citit-o. De aplicarea filozofiei în celelalte domenii de activitate : acum învăţăm, nu aplicăm. De moda exagerată în îmbrăcăminte : e imitaţie şi nu-mi place imitaţia.

Mă uit cu luare-aminte la **Acsinte Petru,** student la Filozofie în anul II. Înalt, cu alură chipurile poetică, cu o voce voit joasă, cu părul lăsat mult pe ceafă... Nu, nici mie nu-mi place imitaţia.

ŞAPTE ÎNTREBĂRI LAPIDARE

I-am adresat studentului Timofte Mihai, anul V, Facultatea de istorie, pînă în prezent absolvent numai cu note de 10, cîteva întrebări lapidare.

— Vă place dansul modern ?

R. — Aoleu, şi încă cum !

— Dar poezia actuală ?

R. — Dacă merge la inimă. Şi apar multe poezii de „PS şi mai trimiteţi".

— Ce înţelegeţi prin a fi modern ?

R. — A cunoaşte tendinţele artei contemporane şi pentru aceasta e nevoie de cultură. Avînd-o, intervine puterea de selecţie.

— Ce impresie vă lasă bărboşii, exhibiţioniştii în costumaţie ?

R. — Prima impresie că aşa cum sînt pe dinafară sînt şi pe dinăuntru. Poate sînt şi excepţii, dar eu unul n-am întîlnit încă aşa ceva.

— Vedeţi o schimbare în bine a acestor teribilişti ?

R. — De ce nu ? Rasul şi tunsul în primul rînd.

— Propuneţi numai revendicări de ordin exterior ?

R. — De interior trebuie să se îngrijească şi singuri. Şi apoi, organizaţiile U.T.C. şi, desigur, asociaţiile studenţilor ar trebui să aibă un rol aci : cît mai multe simpozioane la care să fie invitaţi critici de artă, să se facă parade ale modei, pentru că acestea nu se organizează cu anii, să fie orientate repertoriile serilor de dans etc. etc.

— Un gînd de viitor ?

R. — Să termin facultatea şi să realizez lucrarea la care mă gîndesc mai de mult: „Politica externă a românilor la sfîrşitul secolului XIX". Poate aduc vreo contribuţie.

ÎMI PLACE SHAKE !

Dansul a început de mult. O orchestră, cică „Prometeu", formată din vreo 4—5 liceeni urlători, cîntă aceeaşi invariabilă melodie : shake. Şi dacă o cîntă trebuie să se şi danseze. Cum ? Cum se pricepe fiecare. Dacă se pricep. Vreo 80 la sută stau pe margini ca spectatori. Vreo 20 la sută dansează. Dintre aceştia, o fată la vreo şapte băieţi. Dintre ei, îţi sare în ochi un puşti mic de statură, cu un pantalon gri exagerat de evazat, o haină grena spre roşu, o cravată roşie, subţire ca un şiret. Îşi azvîrle picioarele înapoi destul de enervant.

Observă că-l privesc cu insistenţă şi îmi face o „paradă a modei", etalîndu-şi evazeul pantalonului cu un rîs ştrengăresc. „Iată-mă-s, ăsta sînt", parcă vrea să spună, şi ca să nu-i fie parada în deşert îl abordez.

— Adrian George mă cheamă, anul II Franceză, se prezintă destul de iritat.

— Nu-mi place cravata dumitale, îi spun, făcînd abstracţie de „evazeuri".

— I se spune „fileu" — mă corectează el.

— Şi la fileu — plasă, îl necăjesc puţin.

— Nu cred să fi căzut în ea numai pentru ţinuta de astă seară şi pentru că îmi place shake.

Într-adevăr, ar fi nedreaptă o astfel de „plasă". E unul dintre studenţii foarte buni la Franceză. Păcat de ţinută. Cică e... comodă.

LA O CAFEA LA „AMANDINA"

Teribilism ? Un ţipăt răguşit de trompetă, îmi spune Adi Cusin, student în anul V al Facultăţii de filologie. Dar cu cît înaintăm în vîrstă, ţipătul, de orice natură ar fi el, în artă, în îmbrăcăminte, ne deranjează. Se spune că-ţi trebuie ani să cunoşti un om. Dar uitaţi-vă la masa de alături : băiatul pletos să aibă 17 ani, şi celălalt neglijent şi fata colorată şi înfoiată care se acordă peisajului — împreună 32 de ani. Ce pot gîndi ? E de-ajuns o clipă să-ţi dai seama că n-au un suport moral. Mi-l închipui pe el ieşind de la cantină şi scobindu-se în dinţi în timp ce-i vorbeşte partenerei. Ce şi-ar putea spune ? Peste zece ani s-ar putea să le fie ruşine de ei. Să nu-i mai recunoaştem. Dar acum ?

— Acum să ne bem cafeaua, încerc o glumă amară.

O MASĂ ROTUNDĂ IMPROVIZATĂ

Profit de faptul că şedinţa cercului de turism de la casa de cultură e pe sfîrşite şi rog studenţii să facă abstracţie de mesele patrate şi să-şi închipuie că sîntem la una singură şi rotundă. Să discutăm despre „teribilism".

LEPCALIUC GEORGETA, arte plastice, anul I : Pentru că s-a vorbit de **imitaţie** pot să atac un alt aspect al „teribilismului" — **aşa-zisul spirit de inventivitate.** Îmi amintesc că profesorul ne-a spus că fondul unei picturi trebuie să vibreze. Şi o colegă s-a gîndit să-i dea vibraţie cu ajutorul pantofului cu talpă de microporos. Rezultatul e lesne de bănuit : o vibraţie de hohote.

KADAR ŞTEFAN, anul III ştiinţe economice : Teribiliştii ţin să-şi facă reclamă. Puţini la număr, dar atrag prin ţinută ostentativă şi marea vină o poartă în cazul lor nu familia, ci ei înşişi prin sfidarea bunului simţ.

OPRIŞ ALEXANDRU, conducătorul cercului, asistent la Institutul Agronomic, catedra de educaţie fizică : Gîndesc că la reuniunile noastre studenţeşti se poate observa evoluţia teribilismului în ţinută, în comportare. Există o **tentaţie de a imita un colectiv** în sensul de a dansa cît mai ridicol posibil. Mă impresionează de asemenea neplăcut ori de cîte ori văd o fată dansînd cu 6—7 băieţi. De partea cui e teribilismul ? Dansul nu este un exerciţiu fizic în care să-ţi dezvolţi mobilitatea, ci îl văd desfăşurat în condiţiile graţiei şi eleganţei.

★

În concluzie ne-am adresat profesorului consultant de la Facultatea de pedagogie şi membru corespondent al Academiei **ŞTEFAN BÎRSENESCU** şi poetului **GEORGE LESNEA** în problemele amintite.

ŞTEFAN BÎRSENESCU : Teribilismul a existat dintotdeauna şi din toate timpurile. Şi se manifestă mai ales în perioada de adolescenţă, între 14 şi 18 ani. Împinşi de dezvoltarea internă, adolescenţii vor să anunţe neapărat în faţa lumii c-a mai sosit un om printre ei. Şi o fac destul de caraghios : prin trîntitul uşii, ca şi cum ar spune: „Uitaţi-vă, am intrat eu", în societate pufăind — „Mă pricep să ţin ţigara", în discuţii — „Am citit 400 de pagini" sau „Am dat mîna cu cutare artist, sîntem prieteni", în ţinută prin coloritul vestimentar să atragă atenţia — „Mă placeţi ? Sînt la modă !".

La unii, adolescenţa se prelungeşte şi rămîn „des enfants terribles" pînă mai tîrziu, şi spun aceasta pentru că **nu se poate face o delimitare precisă între copii teribili şi teribilişti.** Şi unii şi ceilalţi pozează, epatează, frizează ostentaţia. E un fenomen specific vîrstei, susţin psihologii. Să-i tratăm cu înţelegere, spunem noi pedagogii şi în acest sens **ne trebuie o pedagogie de exemple şi nu de sfaturi.** Brutalizîndu-i pe teribilişti riscăm un eşec. Tact, răbdare, şi **teribilismul poate fi dizolvat prin elogierea politeţii, a bunelor maniere, a bagajului de cultură.**

...Îmi amintesc de George Călinescu, l-am cunoscut pe front în 1917, era un băieţandru smead, vorbăreţ, numai ochi şi căuta să se afirme cu orice chip. Avea ceva deosebit, dar nimeni nu-l bănuia pe viitorul mare om. Mai tîrziu ne-am reîntîlnit la Iaşi, prin 37. Pe atunci cocheta cu ideile lui Benedetto Croce, recomanda altora să nu citească prea mult că-şi strivesc personalitatea şi el citea enorm. Cînd am scos revista „Etos" şi am solicitat lui Jean Livescu un articol — „Ce este istoria literară ca ştiinţă", Călinescu s-a simţit ofensat şi a publicat un articol cu aceeaşi temă în „Jurnalul literar". Pînă aci, firesc. Dar de unde Jean Livescu citase vreo 30—40 de studii în articolul său, Călinescu a citat nici mai mult nici mai puţin de 300. Îi plăcea să pară original şi avea ceva din psihologia adolescentului, pe care şi-a păstrat-o toată viaţa. Dar avea cu ce să pară original. Se dezvoltase, se afirmase enorm. E tot ce doresc teribiliştilor noştri.

GEORGE LESNEA : Îi văd pe străzi, în cămine, în sălile cinematografelor, în biblioteci. Aş putea spune că mulţi dintre studenţii noştri privesc cu prea puţină tinereţe viaţa. Da, unii, foarte puţini la număr, se mai grozăvesc prin ţinută, printr-un fel de extravaganţă, aş spune. Pe cîţiva i-am văzut la „Bolta rece". Stau în faţa paharului de coniac, înfăşuraţi în rotocoale de fum, cu un aer de blazare. Cînd se ameţesc un pic îşi caută gîlceavă. Se mai şi bat. Ştiu asta ! Cunosc tineretul românesc de zeci de ani. Îmi amintesc de un bun amic, Ion Sava. Era de tot hazul cînd se apuca să consume prăjituri cu muştar, sau de altul pe care-l botezasem „Şpriţ". Era aidoma ţîngăilor de la „Bolta rece" ; acum e un judecător foarte bun. Mai era unul care apăruse cu nişte pantaloni charleston. Nu l-au ţinut curelele. I-au fost spintecaţi charlestonii în hazul studenţilor.

Poate vîrsta mă face să-i privesc cu înţelegere. Să ne intereseze un singur lucru : ca la condiţiile create să fie creaţi ca buni cetăţeni şi teribilismul să nu ducă la încălcarea pravilelor. Altfel, trece, ca fulgerul, n-are durată.

Marta CUIBUŞ

R studenție în „re"

În re minor, ar trebui să specificăm, pentru că e cea mai de jos formă a studenției, cea mai penibilă și mai ales cea mai îndepărtată de ceea ce reprezintă studenția în adevăratul ei sens. Un drum spre diploma universitară, străbătut prin restanțe, reexaminări, reexaminări ale reexaminărilor, repetenție, exmatriculări și reînmatriculări, o permanentă și jalnică milogeală pentru un 5, pentru o aprobare, ore lungi, zile lungi de anticameră pentru o audiență la rector, la minister.

Dar cine are nevoie de specialiști trași de păr pînă la malurile examenului de stat ca niște înecați salvați în ultima clipă? Oare toate aceste re-uri sînt justificate de recuperarea celor în cauză? Absolvă ei pînă la urmă ca specialiști bine pregătiți, cu o formație profesională corespunzătoare exigențelor ridicate ale activității ce se desfășoară în țara noastră în toate domeniile? La aceste întrebări, în toate conferințele de dare de seamă și alegeri ale asociațiilor, studenții și membrii corpului profesoral care au luat cuvîntul au dat un răspuns negativ. Pornind de la sesizările și sugestiile lor, revista noastră a organizat o anchetă.

CE POSIBILITĂȚI ARE UN STUDENT CARE NU VREA SĂ ÎNVEȚE

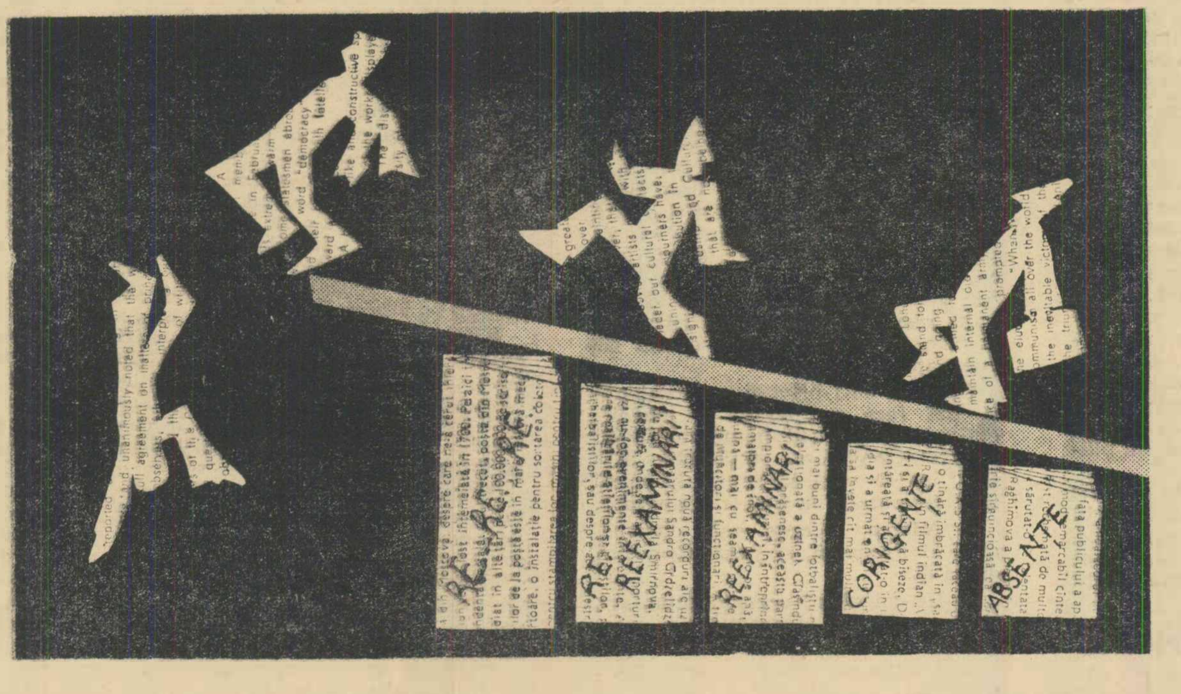
Un student nu a putut promova anul I. În acest caz el are două posibilități; ori să fie exmatriculat (și cu aceasta povestea s-ar încheia) ori să fie declarat repetent. Nu există nici o precizare asupra motivelor care ar putea determina alegerea de către conducerea institutelor a unei variante sau a alteia. În felul acesta aici se deschide prima portiță a indulgenței.

Deci el repetă anul I. Conform regulamentului elaborat de Ministerul Învățămîntului are dreptul să repete, însă numai o singură dată același an de curs. Dacă repetă de două ori, consecutiv, e exmatriculat. Așadar, el poate termina facultatea după 10 ani, un an repetînd și următorul promovînd. El poate prelungi și această durată. Dacă între timp a rămas doi ani consecutiv repetent, va fi exmatriculat, dar are dreptul (cîte drepturi are un student care nu învață!) să se transfere la o facultate cu profil apropiat în cazul cînd rectorul institutului respectiv e de acord. Dacă va promova acolo, ciclul menționat în aliniatul anterior poate fi reluat. Atunci el va absolvi după 15 ani. Teoretic se poate, ba chiar și practic, la Cluj existînd un astfel de „veteran" în al 14-lea an de studenție. Regulamentul (a cărei principală deficiență e imprecizia) nu o interzice, nici nu o împiedică. În realitate nu se ajunge pînă aici fiindcă la un moment dat i se refuză înmatricularea de către rectorate. Dar nu și de către regulament, care interzice doar atît: să se reînmatriculeze pentru a treia oară consecutiv în același an de studii la același institut. Nu vă îngrijorați: există și aici o portiță. Se poate aproba și această înmatriculare (adesea chiar cînd rectoratul nu e de acord). Există într-adevăr o excepție — se admite o a treia reînmatriculare, dacă facultatea de unde a fost exmatriculat are profil unic. Și dacă promovează poate repeta anul următor iar de trei ori? Nu există o prevedere care să-l împiedice (1). Or, regulamentul ar trebui să conțină prevederi clare, care să înlăture orice posibilitate de interpretare în contra spiritului său. Tocmai de aceea credem că el ar trebui revăzut.

Și acum să vedem cum se manifestă practic prevederile sale, cum folosește leneșul drepturile de care se bucură.

---

(1) Și de ce e necesar la urma urmei să repete de trei ori?

DE LA CAZ LA CAZURI

La Institutul politehnic din Brașov, de pildă, există o serie de facultăți cu profil unic. Din această cauză cei de aici au ghinionul să nu poată scăpa prea ușor de repetenții în recidivă. Ei îi exmatriculează, ei îi reprimesc.

Cosma Alexandrina a repetat anul I și a doua oară a promovat. Dar în anul II, din nouă examene nu a putut promova 7. Și a rămas repetentă. Consiliul științific al facultății a hotărît s-o exmatriculeze. Studenta avea însă „dreptul" să nu învețe și a făcut contestație la Ministerul Învățămîntului, care, fiindcă nu era vorba de o „repetenție doi ani consecutiv", a ordonat reînmatricularea Alexandrinei Cosma. Ea a rămas din nou repetentă și a fost iar exmatriculată. De ce era nevoie totuși să stea patru ani în facultate? În asemenea situație, autoritatea consiliului științific al facultății, alcătuit din profesori cu prestigiu, devine formală, ca și toată munca lor educativă și de asemenea cea a colegilor, a organizațiilor de tineret, care au discutat un an întreg despre exigență. Ajungem în situația să ne întrebăm: **cui îi e necesară o asemenea înlesnire care nu poate contribui decît la trimiterea în producție a unor oameni submediocru pregătiți profesional, avînd totodată o eronată concepție despre muncă?**

În același institut, Lucian Pică a primit din partea ministerului în 1965 dreptul de a repeta a treia oară anul III Mecanică (care nu are totuși profil unic!). Pică l-a repetat și a rămas iar repetent. Acum a fost exmatriculat după cinci ani de inutilă studenție, prelungită pe bază de „vă rog să binevoiți". Din anul II al Facultății de tehnologia construcțiilor de mașini (care nu are profil unic!) au fost exmatriculați Gh. Voicu, M. Condurachi, C. Gugiu și Marius Tițel, din anul II Exploatarea lemnului a fost exmatriculat Iuliu Grama. Toți repetau a treia oară anul de studii pe baza aprobării Ministerului Învățămîntului. **După cum se vede, roadele indulgenței sînt de obicei putrede.** Uneori însă se mai și promovează: Zai Bruno a repetat de trei ori anul II Industrializarea lemnului și în toamna aceasta a scăpat, după 5 restanțe și o reexaminare. Deci la 7 ani de la începerea studiilor (sună nostim... „studiilor") el va fi inginer. Ce fel de inginer? Deocamdată, după atîtea re-uri, el a promovat cu media 5. Fix 5.

După cum ne spunea **conf. univ. Vasile Vulcu**, secretarul comitetului de partid al Politehnicii din Brașov: „În numele majorității cadrelor didactice și al conducerii Politehnicii vă rog să arătați că noi considerăm necesar să se scoată din regulament posibilitatea de a reînmatricula studenții exmatriculați de oricare alt institut ca repetenți".

— În general, efortul depus de cadrele didactice și de organizațiile de tineret cu cei care repetă în continuare anul de studii e, ca să mă exprim astfel, „nerentabil". Cel puțin jumătate nu ajung la absolvire, iar ceilalți termină, de regulă, prin reexaminări — aprecia **lector univ. Ilie Nicolae**, prorector al Institutului pedagogic din Brașov.

Iată o situație la Facultatea de chimie industrială din Timișoara: în anul I, 9 repetenți, în II — 30, în III — 27, în IV — 26.

— Una din cauze, ne explica **conf. dr. ing. Ioan De Sabata**, prorectorul Politehnicii, e faptul că s-a manifestat o prea mare indulgență la anul I. De pildă anul trecut cel care avea 6 restanțe era declarat repetent. De asta și numărul mare de repetenți care apar apoi la anii mari. Acum au fost exmatriculați toți cei care în anul I au rămas la mai mult de două materii. E necesară o mare exigență la început, unde pierderea nu e atît de gravă. Dar s-o avem aici și nu abia în anii III și IV cum se întîmplă, ca un rod întîrziat al indulgenței.

— Consider o greșeală faptul că repetenților li se recunosc acum examenele promovate. De asemenea, faptul că s-a desființat limita admisibilă pentru absențe nemotivate, lăsîndu-se la aprecierea institutelor „de la caz la caz" — ne-a spus **conf. ing. Aurel Drăuceanu**, prodecan al Facultății de mecanică din Timișoara. Ar trebui specificat ca cele 60 de zile de boală care permit „prelungirea școlarității" să cuprindă minimum 30 de zile de internare în timpul celor două semestre. De asemenea, numărul restanțelor din toamnă să fie limitat la 3, astfel încît să poată fi promovate în condiții normale. Trebuie lichidat și sistemul reexaminărilor după 1 octombrie. Iată, astăzi 18 octombrie, am din nou examen cu o studentă din anul III. Cît despre recuperarea prin indulgență...

Și tovarășul prodecan ne-a oferit matricolele spre consultare. Din studenții declarați repetenți în anul I la 1 octombrie 1965 au promovat acum 27, iar 16 au fost exmatriculați. Ce se întîmplă cu cei promovați și mai ales cum trec ei? Să examinăm situația repetenților la anul II. Tiberiu Rîmneață a promovat anul I avînd 4 restanțe, din care una a luat-o **după reexaminare.** Marius Sbîrnău a avut atunci 7 restanțe: le-a promovat pe toate cu 5, una însă după o reexaminare. Constantin Guran a promovat anul I după o reexaminare. La fel Ioan Saicu, Mioara Pipere, Marcel D. Popescu (două reexaminări). **Roadele indulgenței se dovedesc așadar și aici putrede.** Colegii lor în repetenție sau exmatriculare: F. Szal a repetat și anul I, de asemenea E. Pisat, Cătălin Palade, Erwin Kirscher; indulgența costă însă cîte 10.500 lei pe an de fiecare.

— O mare greșeală a constituit-o acordarea de către Ministerul Învățămîntului a unei a doua sesiuni de reexaminări. Degeaba vorbim de exigență dacă nu sîntem consecvenți — ne spunea **prof. dr. Iulian Drăcea**, rectorul Institutului agronomic din Timișoara. Și cui au folosit? Au trecut abia cîțiva, dar pentru opinia studențească o asemenea indulgență a însemnat mult mai mult și nu în bine.

— Sînt categoric contra reexaminărilor și a reînmatriculărilor celor care au rămas de două ori repetenți, ne-a spus **prof. dr. ing. Toma Dordea**, decanul Facultății de electrotehnică din Timișoara. Cei care profită de ele nu dau apoi rezultate. Pînă acum, în ceea ce privește pe studenții care au repetat de trei ori același an, nu cunosc rezultate pozitive. Noi nu-i mai primim. În anul I repetenții trebuie exmatriculați fără discuție. Doar o mică parte din ei sînt recuperabili în anul II, în schimb volumul de muncă pe care-l cer din partea noastră e mare, iar influența lor negativă asupra colectivelor studențești e și mai mare.

★

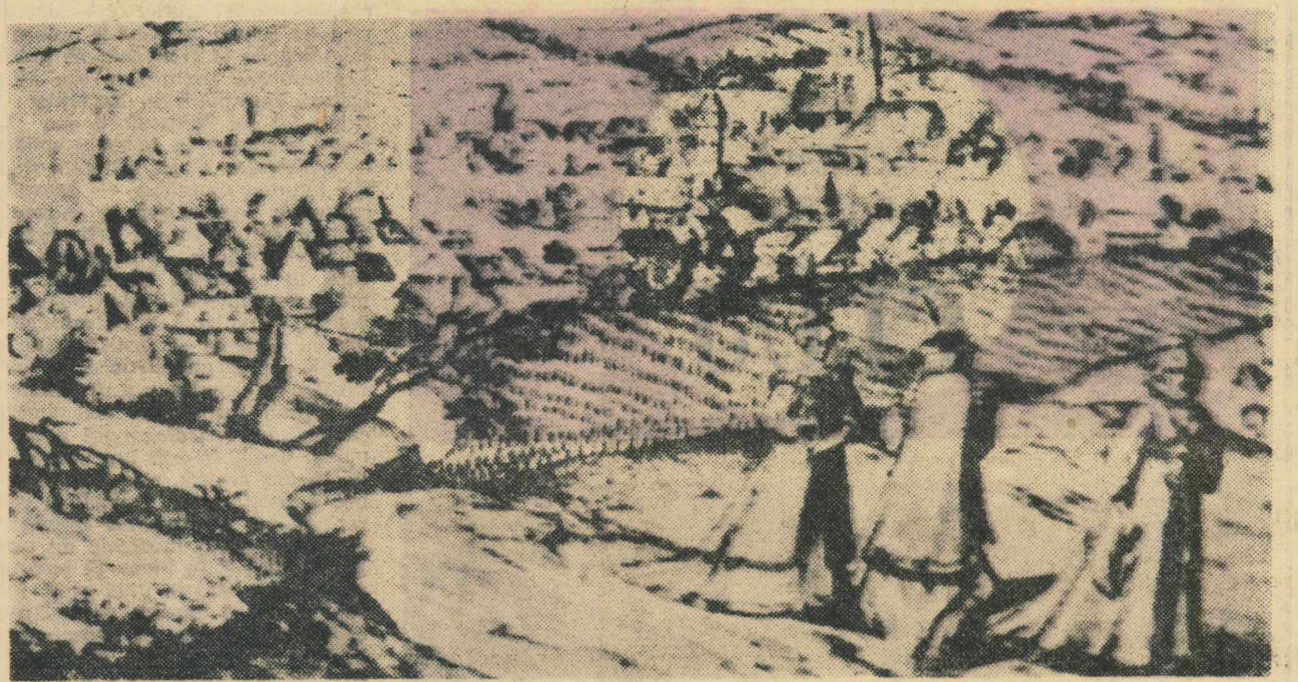
În preajma sesiunii de iarnă sperăm că Ministerul Învățămîntului va reexamina posibilitățile pe care regulamentele în vigoare le creează celor ce tratează cu superficialitate principala lor îndatorire universitară: învățătura. Altfel, o dată cu primele examene din ianuarie, unii studenți vor adăuga acestui lanț al slăbiciunilor și indulgențelor noi verigi. Operația aceasta, de înnodare a lenei la lene trebuie curmată.

Cu cîteva secole în urmă încă, marele scriitor spaniol Cervantes scria: „Un om nu valorează mai mult decît altul decît în măsura în care muncește mai mult decît un altul". Din punct de vedere moral, adevărul acestei constatări își păstrează nealterată valoarea. Ni se pare nefiresc deci ca în societatea noastră, în care munca singură e aceea care poate onora un om, să existe, în învățămîntul superior, regulamente care să faciliteze trîndăvia unor inși, plătită cu sume însemnate, chiar din bugetul statului. Răspunzînd unei cerințe exprimate de opinia studențească, de majoritatea cadrelor didactice, sperăm că se vor lua măsurile ce se impun pentru a sprijini spiritul de exigență, de respect față de muncă, în care profesorii și asociațiile studențești se străduiesc să educe viitoarele generații de specialiști cu studii superioare.

B. ANDREI

EDIȚIE SPECIALĂ A „VIEȚII STUDENȚEȘTI“ PENTRU

CLUJ

carmen saeculare

● Clujul — tulburător prin consonanțe și disonanțe arhitectoniee ● Clujul — pomenit intiia oară de Ptolomeu ● Clujul — goticului timpuriu și tîrziu ● Clujul Renașterii ● Clujul eroilor ● Clujul — oraș universitar la 1581.

Dacă cineva se întreabă de ce este Clujul un oraș tulburător și nu găsește răspuns așa cum nu găsești într-un sentiment un răspuns exact la întrebarea primordială — de ce? — atunci singura explicație a acestui oraș magnetic, care romantizează fiece edificiu și fiece piatră, este îmbinarea melodioasă a Renașterii medievale și a goticului de piatră cu Renașterea contemporană de beton, sticlă și oțel.

Primul om care a amintit străvechea așezare dacică, al cărei scrum se află sub călcîiele de Achile ale vremurilor ce s-au prăbușit, este PTOLOMEU! *Izvoare latine îi descoperă prima onomastică — „NAPOCA“, municipiu și reședință de procurator roman. Se mai păstrează vestigii din vechiul castru și trofeele unor gesturi cotidiene de altădată sub sticla peremptorie a muzeelor. Așezarea devine „civitas“, adică oraș, la 1316, fiind investită cu privilegii și libertăți spirituale și materiale de ordin nobiliar. La 1405 cetatea se extinde, se fortifică; se clădesc ziduri, se înaltă bastimente apărate de bresle; se înaltă monumentele artistice, religioase și istorice care sînt biserica Sf. Mihail și „severana, austera“ biserică din „Platea Luporum“ care au înfruntat veacurile și domină cu sunetele, cu arhitectonica lor de orgă, imaginația vizitatorilor și a îndrăgostiților.*

Renașterea a adăugat edificii noi cu ferestre largi, înalte, simbolic deschise spre lumină, edificii lucrate cu artă de meșteri italieni, francezi și germani; edificii care-și păstrează imaginile în stampa lui Egidiu Van der Rye din 1617 și dintre care multe se mai disting și azi. Pe aici, printre aceste clădiri, pe aceste străzi strîmte și obscure, în penumbra blocurilor moderne a trecut odinioară Iancu Corvin de Hunedoara, aici s-a născut Matei Corvin, cel mai mare rege al Ungariei, pe aici s-au retras răsculații de la Bobîlna și răsculații lui Gheorghe Doja, pe aici s-au frămîntat iluminiștii ardeleni, pe aici au rătăcit în căutarea dreptății Horia, Cloșca și Crișan și Avram Iancu.

Orașul e tulburător prin arhitectura, prin memoria caselor și monumentelor sale, prin amintirile marilor eroi și martiri care îl populează acum doar în imaginație, prin fluxul și refluxul de tineri discipoli universitari, care începînd din 1581 umplu bibliotecile și amfiteatrele, străzile și hanurile boeme cu secularul lor imn „Gaudeamus igitur“.

ALMA MATER NAPOCENSIS

● 1581 — Inaugurarea Colegiului universitar din Napoca ● Cluj — Padova — Aachen — Heidelberg — Götingen ● Acolo unde au învățat iluminiștii ● 3 noiembrie 1919 — lecția inaugurală în limba română rostită de Vasile Pârvan.

Ieșirea din obscurantismul evului mediu, nevoia de cunoaștere, nevoia vitală de a gîndi, de a învăța care sînt mecanismele intime ce reglează mișcarea constelațiilor și anatomiilor omenești, s-a făcut prin **decretul principelui Ștefan Bathori, la 1581.** Un ordin iezuit, dar mai puțin iezuit decît îl folosim noi în comparații și în metafore de pamflet, a înființat **„Colegium Universitarium“**, la conducerea căruia a fost chemat iluminatul prelat italian Antonio Possevino. Actul de întemeiere merită să fie citat prin importanța sa excepțională: **„Toți aceia care au terminat cu succes științele frumoase, limba ebraică, greacă și latină în facultăți (...) și au ajuns pe știință deplină, să poată ajunge bacalaureați, magistrii sau doctori și aceste grade să le aducă tot atîtea drepturi, demnitate, distincție și onoare ca și cînd le-ar fi cîștigat în academii italiene, franceze, spaniole sau germane“...**

Deci iată Napoca medievală, situată printr-o trăsătură de condei, întărită cu o pecete, alături de Padova, Genova, Veneția, Aachen, Dresda, Leipzig, München, Götingen, Heidelberg...

Istoria colegiului universitar seamănă de-a lungul timpurilor cu istoria unor turniruri; ordinele călugărești s-au luptat între ele cu halebardele, s-au perindat prin rectoratul său pînă în 1781 cînd împăratul Iosif al II-lea aruncă ordinele într-o parte și în alta și cu o inspirație de-a dreptul teutonică elimină limba latină și introduce limba germană ca limbă de predare. Aici au învățat însă Gheorghe Șincai, Petru Maior, Gheorghe Lazăr, Avram Iancu, Al. Papiu Ilarian, Aron Pumnul. Împăratul Frantz Iosif, cel care a traversat aproape un secol de cîrmuire onirică austro-ungară, a avut între altele meritul de a clădi actualul local al universității din Cluj, la 1901. **Pentru ca la 1 decembrie 1918 cei peste 2.799.479 de români, majoritate zdrobitoare a populației transilvane să primească dreptul inalienabil la universitate și să-și trimită primii 1871 de studenți (mai mult decît avea de pildă în vremea acea universitatea din Strassbourg) în amfiteatrele de organizarea cărora au răspuns oameni de seamă ca Vasile Pârvan, Gheorghe Țițeica, Victor Babeș, Nicolae Iorga, Sextil Pușcariu, Emil Racoviță.**

Și dacă în 1868 Iosif Hodoș și Vincențiu Babeș combăteau cu vehemență în Parlament **„unio duarum nationum contra plures“**, dacă memorandiștii în actul semnat la 26 martie 1892 se ridicau împotriva impunerii forțate a limbii maghiare în școli, dacă poporul român din Transilvania dorea cu ardoare să aibă o universitate în limba sa, acest lucru devenea în sfîrșit o realitate. **La 3 noiembrie 1919 Vasile Pârvan se urca la catedră și rostea emoționanta lecție inaugurală a Universității românești: „DATORIA VIEȚII NOASTRE“.**

Astăzi, universitatea clujeană se mîndrește cu nume de tradiție intrate în patrimoniul științei și culturii universale, cu animatori universitari de mare prestigiu ca Emil Racoviță, Vasile Pârvan, Vasile Bogrea, Victor Babeș, Janoș Bolyai, George Vâlsan, Iuliu Hațieganu ș. a., care au pregătit cu un entuziasm romantic zeci de generații de oameni de știință, de cărturari neobosiți, răspîndiți prin orașele și satele țării. Dar ei sînt continuați prin timp de savanți și cărturari cunoscuți în țară și peste hotare, de academicienii Constantin Daicoviciu, David Prodan, Ștefan Pascu, Tiberiu Popovici, Emil Pop, Eugen Pora, Raluca Ripan, Ștefan Peterfi, Tiberiu Mocanu... **Opt mii de studenți români, maghiari și germani învață împreună sub cupola aceleia pe care cu drag ne place să o numim** ALMA MATER NAPOCENSIS.

★ Biblioteca universitară din Cluj e o enciclopedie universală. **Înființată în 1872 ca instituție didactico-documentară însuma abia 31 000 de volume. Anul 1938, an de raport obișnuit antitetic, înscria în rafturi doar 540 000 de volume.**

Azi, biblioteca universitară din Cluj dispune de 2 250 000 de volume și periodice păstrate în condiții de seră, la temperaturi de laborator și recondiționate (dacă e cazul) într-o „clinică“ de către specialiști cu artă de bijutieri restauratori. Odinioară doar 600 de lectori luau loc în sălile de lectură. Astăzi pot zilnic studia în cele 71 de săli de lectură 2757 de tineri discipoli universitari. Biblioteca întreține schimburi și relații internaționale cu 1 054 de instituții științifice din 76 de țări ale lumii. Este cu adevărat o enciclopedie!

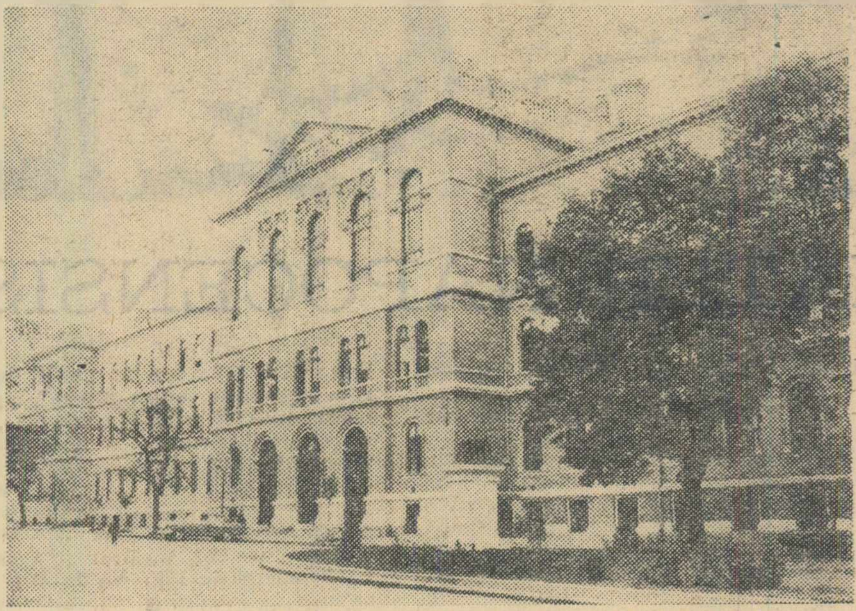
★ Flora lumii își dă întîlnire didactică și estetică în grădina botanică. **Zece mii de specii de plante își trăiesc fluxul și refluxul apolinic și dionisiac, din sere și laboratoare, de-a lungul aleilor de labirint ale grădinii. S-a inaugurat în 1920. Grădina botanică din Cluj e un miraj. Anual o frecventează 500 000 de turiști din țară și din străinătate. Ea este împărțită în 5... continente“. Continentul ornamental sau decorativ, care atrage prin combinații coloristice demne de penelul lui Van Gogh, combinații oferite de lalelele, daliile, gladiolele și cele 100 de specii de trandafiri; „continentul fitogeografic“, ce reunește plantele celor mai îndepărtate regiuni ale globului și oferă vizitatorului o trecere de vis, cu o viteză supersonică, din grădinile japoneze în grădinile Americii de Nord, din vegetațiile Mediteranei în flora Balcanilor etc.**

★ Orașul Cluj e unic în Europa prin cele două opere — universități muzicale. **Repertoriile lor se dublează și se completează armonios. Aici se poate vedea și audia în condiții onorabile și uneori „extraordinare“, întreg repertoriul de operă consacrat pe marile scene ale lumii, de la „Răpirea din Serai“ și „Don Juan“ de Mozart și „Tanhauser“, „Lohengrin“, „Vasul fantomă“ sau „Maeștrii cîntăreți din Nürnberg“ de Wagner, pînă la „Prințul cioplit din lemn“ și „Barbă albastră“ de Bella Bartok, „Întoarcerea din adîncuri“ de Mihail Jora sau „Pană Lesnea Rusalim“ de Paul Constantinescu. Un voluptuos program de operă pentru tinerii studenți melomani, cărora li se cedează la cerere spectacole întregi interpretate uneori în limba italiană. In acest sens studenții din celelalte centre universitare din țară și din străinătate pot fi invidioși.**

★ **Clujul e un oraș fără statui; afară de monumentul „Sfîntului Ștefan“, al lui „Matei Corvin“ și de „Lupa capitolina“, readusă de curînd în fața universității nu există nici o altă statuie reprezentativă pentru istoria și cultura acestui oraș de tradiție. Lipsesc statuile lui Eminescu, lui Coșbuc, lui Octavian Goga, lipsesc statuile lui Bolyai Farkaș, Apaczai Gere Ianoș sau Brassay Samuel, lipsesc monumentele lui Gheorghe Doja, Horia, Cloșca și Crișan sau Avram Iancu, lipsește un panteon al marilor iluminiști din secolul XVIII, printre care Petru Maior, Samuil Micu, Gheorghe Șincai, Ion Budai-Deleanu.**

EDIȚIE SPECIALĂ PENTRU

CLUJ

Universitatea „Babeș-Bolyai“

REMEMBER

„Viața Clujului e viața studențească. O spun aceasta instituțiile universitare de pe toate străzile, o spun marea de chipii roșii (care distingeau odinioară pe studenți de celelalte categorii sociale ale orașului) revărsată în întreg orașul și o confirmă lipsa de animație din timpul verii, cînd studențimea părăsește Clujul. În fiecare toamnă, o dată cu anul universitar și munca intelectuală, începe și seria „ceaiurilor de cunoștință“, încep seratele și balurile, care adună toată studențimea, stabilind o comunitate sufletească inexistentă în alte centre universitare. Primăvara se fac serbări cîmpenești, maialuri, excursii prin pădurile Clujului, prin satele și prin dealurile din împrejurimi. În mai și iunie, cînd activitatea școlară se intensifică, parcurile și grădinile botanice, împreună cu pădurile și dealurile distracțiilor de peste an, oferă refugiu celor dedicați studiului.

*

Atît tradiția cît și veselia tinereții și a demnelor petreceri studențești e pe drum bun“.

Cei ce vor scrie peste zeci de ani alte pagini de viață studențească, vor putea judeca mai obiectiv ce s-a făcut în acești zece ani și vor aprecia după împrejurări rîndurile pe care noi le încheiem!!..“ MCMXIX-MCMXXIX. Almanahul societății academice „Petru Maior“ are zece ani, 1919—1929.

ORELE ORAȘULUI UNIVERSITAR

Și cu toate acestea Clujul nu e numai un oraș muzical, un oraș al universităților și clinicilor. Dimineața sirenele se confundă cu semnalele unor uriașe pacheboturi care străpung ceața de noiembrie și intră în meridianele și paralele zilelor de lucru, în uzine de strunguri și de frigidere, în uzinele războaielor de țesut și ale alchimiilor sintetice, în uzinele de încălțăminte și tricotaje. La ora aceea orașul studențesc ridicat modern în trepte de beton, oțel și sticlă, își deschide ferestrele, luminile alunecă de-a lungul etajelor, dușurile zmulg din inerție trupuri convalescente printre cărți și dintr-o dată cantina se umple de glasurile răgușite de dimineață, de clinchetul tacîmurilor și ceștilor de cafea. Și treptele de piatră ale orașului cunosc fluxul ritmic al zilei de studiu, cerc adăugat concentric unui imens amfiteatru. Cursurile au început de mult, orele de laborator se desfășoară laborios, ultimii somnambuli sînt treziți din coșmare de serviciile administrative și de ordine ; ciudat e că dintre acești mereu candizi și incerți adolescenți se aleg aproape întotdeauna repetenții !

Un mic intermezzo statistic : *În căminele Clujului, în cele 21 de cămine ale Clujului, locuiesc 8 600 de studenți, iar în cantine iau masa 7 800. Raportați cifrele la trecutul apropiat...*

Platourile activității celebrale sînt acum laboratoarele de mașini-unelte, laboratoarele de chimie organică sau laboratoarele Institutului de fizică atomică, unde studenții urmăresc de la înălțimea celui mai avîntat bastion științific clujean efectele *cromatografiei izotopice* — descoperire de seamă a acestui institut — *și aplicările ei frecvente în practica exploatărilor petrolifere sau de gaz metan.* Discipolii lui Berkeley sau Curie, ai lui Rutherford sau Einstein, studiază la aparate moderne — construite după ultimele depeșe ale tehnicii mondiale — neurologia izotopilor radioactivi. În muzeul de istorie antică tinerii arheologi urmăresc proiecția — în trofee, în efigii, în colonade, în obiecte de uz intim — oamenilor care au populat istoria convulsivă a Sarmizegetuselor cu cetățile și fortificațiile lor mitologice. În clinica nr. 1, grupa 375 invață să asculte pulsul bolnavilor de inimă, urmărește seismografele cardiogramelor, descoperă microcosmosul vascular, sub îndrumarea delicată dar severă, competentă și sobră a asistenților, lectorilor, conferențiarilor, profesorilor universitari — personalități medicale de prestigiu în țară și în lume. Și undeva, ia penultimul etaj al unei școli, într-o sală de clasă uimitor de liniștită, în care elevii plutesc ca în imponderabilitate și nu se aud vorbind, un student din ultimul an al secției de defectologie (secție unică în țară). le demonstrează copiilor efebi și infirmi, suflînd într-o luminare, cum se pronunță litera „P“. Ce rost are să înlănțuim aici ca în calendare ortodoxe nume de oameni, de eroi cotidieni de reportaj cînd fiecare din cei 15 000 de studenți ai Clujului, români, maghiari, germani și de alte naționalități, poate fi subiectul unei investigații plastice.

În vremea asta, unii dintre ei s-ar putea totuși să bea o cafea sau să reazeme pereții unei instituții publice, uitînd de sine printre rîndurile mirosind a cerneală proaspătă de tipar din „Sportul popular“. Dar, mă rog, e bine că totuși pînă una, alta s-au tuns și s-au bărbierit și că dintre ei s-au ales deocamdată numai 800 de repetenți !

În biblioteci se citește adînc. Mesele izolate, cu lămpi intime ca de noapte, gem de cărți și scîrțiie moicom a lemn de Stradivarius, de întrebuințare. Parcă se aud cum se mișcă ideile, cum se devorează rîndurile, ca într-o uriașă rezervație cu viermi de mătase. Ah, liniștea viermilor de mătase și a celor care fumează prin culoare cu nostalgia cărții și cu un număr de loc rezervat prin tradiție și moștenit de la un asistent, care la rîndul său l-a preluat de la un lector și care la rîndul său... Poate că la numărul 421 a studiat pe vremuri profesorul Ion Goia, Iosif Pervain... Și faptul e tulburător și stimulator. Mai ales cînd se deschide ușa și simți că în sală a intrat, prin raza piezișă de lumină care plonjează prin tavan, blonda aceea de la Filozofie, care ia loc mereu vizavi și nu răspunde la nici unul din bilețelele pe care i le scrii cu candoare. Biblioteca nu e numai un dom al rațiunii ci și unul sentimental !

Și vin după-amiezile uleioase de toamnă, cad frunzele, îndrăgostiții înoată prin timiditate stîngaci și deșirați cu mărul lui Adam proeminent și cu mîinile parcă apăsînd mereu din greșeală pe sonerii interzise. (Ah, timiditatea studenților din anul I !). Orașul trăiește atunci respirația largă a parcurilor și pădurilor din împrejurimi. Studenții se disting nu prin chipiile roșii de altă dată, ci prin eleganță, exuberanță și umor. Și, în cele din urmă, prin dragoste. Străzile gotice devin confidente intime, apele Someșului prind chipurile aplecate peste poduri și le duc mai departe în mare... La ce să ne cenzurăm euforia lirică de vreme ce aceasta e realitatea cotidiană a unei după-amiezi la Cluj ?

Serile vin fascinante, cu audiții și cinematografe, cu întruniri coregrafice în ritmuri uneori cam lubrice. Dar, vine o înțelepciune și un calm olimpian, o maturitate anume cînd pînă și aceste dansuri exasperante, cutremurate, se estompează printre preocupări și responsabilități. Așa încît nu trebuie să facem întotdeauna din jazul abuziv ritmat un focar de incendiu pentru un exod de pompieri ! La Cluj pot dansa într-o singură seară pe puțin 4 000 de studenți. Dar asta se întîmplă mai rar! Deficiențe de organizare ! De la operă, e adevărat, studenții nu mai vin ca altă dată înhămați la trăsurile lui Traian Grozăvescu sau Florica Cristoforeanu. Poate pentru că nu mai au de ce ! Dar vin cuminți și candizi ca de la o căsătorie civilă. Se întorc în căminele moderne și aeriene.

Ultimii care se întorc la cămin sînt și ultimii boemi. Ei au opinia lor despre viața de student, ei seamănă cu niște cavaleri picarești care uneori miros a coniac și cred că nu poate exista studenție fără... nebunie. De acord ! Dar fără zgomot. Pentru că altfel, vorba lui Shakespeare... „Mult zgomot pentru nimic“ ! Și pentru că ceilalți dorm sau citesc, sau lucrează la proiecte ; au și ei exuberanța lor, „nebunia lor“, care face parte din boema orașului studențesc de altă dată, cînd prin crame se cînta „Gaudeamus“ și cînd „cives academici“ a fost reabilitat ca un titlu nobiliar.

În clipa în care studenții lipsesc, orașul pare un golf imens și pustiu, vara devine leneșă, plină de nostalgie după transfuzia de energie și spiritualitate a studenților. Scrisorile scad dintr-o dată la poștă ca acțiunile la bursă cu cca 80 000 de exemplare. Numărul cărților citite scad de la 10 000 pe zi la cca 500, iar „businesul“ cafelelor devine aproape nerentabil... Ce s-ar face Napoca de n-ar fi studenții ?

Studenți diu anul II biologie la ora de lucrări practice de biofizic

UNIVERS TIMPUL LIBER

Deschideți p
ceste culoare
cultați cu ind
dincolo... Aici
chitarele, mai
trabasul, sax
O orchestră p
aude o impu
sinucidere ? A
cului de teat
tari“ de Cami
traru [illegible] p
Boiu [illegible] cani
odă în umba
mână, sonete
gleză și în r
de dans v
opinci și cu c
e liniște. De
Ce s-ar întîn
băieți și fete
Camus, Kafk
haria Stancu
Popovici ? Și
pare că rulec
Ah, scuzați !
într-un cadru
metraj ale
Filmul „Ana
Garbo rulează
arhiplină, în
meni concent
drama eroilo
Casa de cu

MA

Mic
num
oameni
e rost
scandal
bate pe
de cata
avea p
imagin
și, pe r
spre b
agresiv
se găse
și a di
Și cînc
în jur
vrează

EA

le de pe a-
simplu as-
se petrece
rile, dincolo
pianul, con-
trompetele...
! Aici se
crimă ? O
etiție a cer-
esa „Suflete
Andrei Pie-
și pe Ioan
ritmuri de
n limba ro-
peare în en-
apoi ritmuri
rbătesc, cu
n Oaș... Aici
de lectură.
cei 30 de
glas tare din
Hikmet, Za-
Preda, Titus
t, dincolo se
n. Să intrăm.
fără să vrem
ilor de scurt
știlor clujeni.
cu Greta
de spectacole
sferă de oa-
confuzie cu

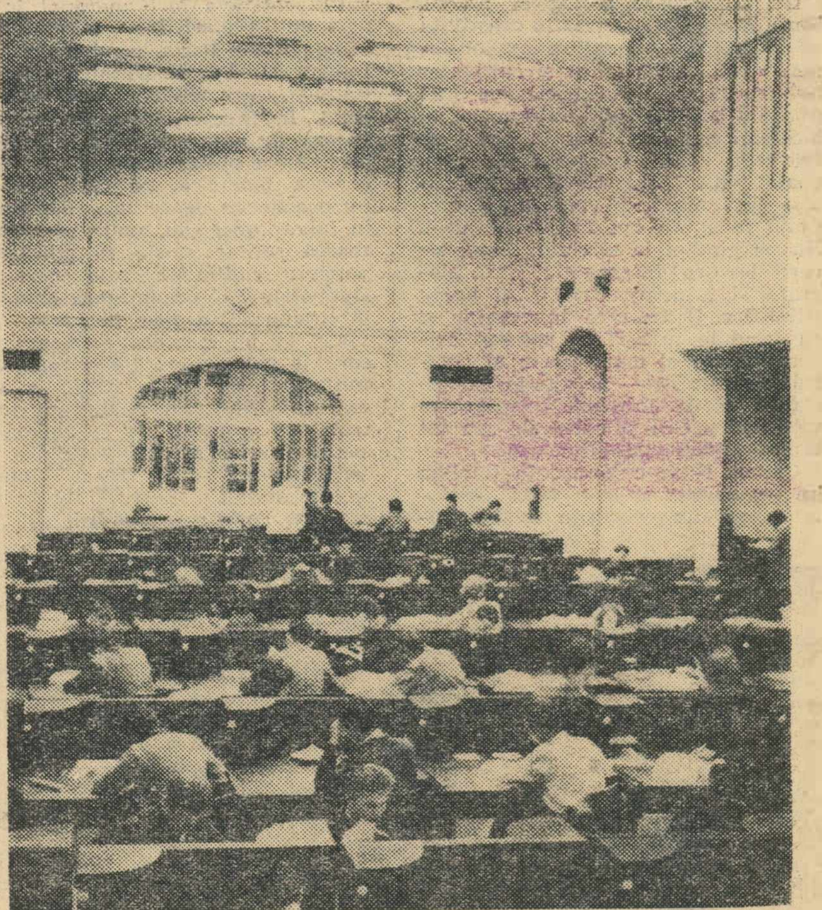
deci ea o

universitate cu facultăți — să le zicem — de cor, de dans popular, orchestră de muzică populară, de muzică ușoară, teatru de amatori și recitatori... Apoi mai sînt secții pentru preferințe intelectuale și pasiuni intime: cineclub, foto, pictură, canto, acordeon, chitară, dans modern, croitorie, radio.. La toate acestea sînt înscriși 2 000 de studenți.

Extraordinarul constă în faptul că astăzi la Cluj la Casa de cultură studențească nu e nimic extraordinar să joci 12 spectacole de teatru într-o stagiune cu repertoriu permanent care înscrie piesele „Suflete tari" de Camil Petrescu, „Ion Anapoda" de G. M. Zamfirescu, „Cei doi tineri din Verona" de Shakespeare, „Slugă la doi stăpîni" de Goldoni, „Fîntîna Blanduziei" de Alecsandri, „Trandafirul și coroana" de G. B. Priestley, „Dragonul" de Schwartz, „Avram Iancu" de Blaga etc. Patru spectacole pe săptămînă, patru spectacole de teatru, de muzică ușoară, de muzică populară și dans, în afara serilor de simpozioane și de filme prezentate în avanpremieră sau în... cinematecă, fac din Casa de cultură a studenților din Cluj un adevărat forum de cultură și artă spre care se îndreaptă tineri și bătrîni din toate colțurile orașului, cu morga și emoția marilor sărbători ale orașului.

Sînt studenți care apar pe scenă mai des decît profesioniștii. Alina Marcu din anul V al Facultății de filologie are în repertoriu 5 roluri principale în diferite spectacole de teatru, iar Ionel Pantea absolvent al Conservatorului „Gh. Dima" și laureat al concursului de lieduri de la Zwickau e la al optulea rol de dramă. Și nu intenționează să părăsească scena casei de cultură. Alături de ei se pot cataloga zeci și sute de nume dintre care ne mărginim să-i evidențiem pentru seriozitatea și pasiunea lor pe Ileana Chira, Dumitru Fărcaș, Liliana Oneț, Manfred Webler, Moniak Erich, Iuliu Coroianu, Viorica Munteanu, Emilia Csekö, Adrian Perian, Voicu Rusu... În curînd Casa de cultură a studenților din Cluj va sărbători jubileul. Sperăm că din programul festivităților nu va fi omisă una din piesele de început ale activității culturale a studenților din Cluj — „Jubileul" de Cehov, și că evenimentele nu vor avea întorsătura farsei.

Sala de lectură a Bibliotecii universitare.

MEDICINĂ, MEDICINĂ, TU, SUPERBĂ DISCIPLINĂ

Ce se poate scrie despre o brigadă artistică de agitație ca să nu fim banali ? Iată omul care ne salvează din anonimat ! E eminentul doctor Cornel Cutuș de la clinica medicală nr. 1. Bărbat modest, simplu, deschis — ca halatul alb pe care-l poartă, cu un surîs tonic, generos. El e Mecena, el e mentorul brigăzii artistice de agitație al I.M.F. Cluj. Omul acesta veșnic preocupat cu bolnavii, transpirat între un consult și o analiză de laborator, spontan, intuitiv, adevărată enciclopedie în materie, este un pasionat colecționar ! Un colecționar ciudat nu de gasteropode, nici de fluturi de noapte, nici de miniaturi inutile, nici de ceramică, nici de ceasornice, nici de păsări... De-a lungul a 15 ani de activitate a adunat cu migală de cinefil și cu emoție de biograf o cronică în imagini a brigăzii artistice de agitație, brigadă cu rol de cor antic și de pantomimă, cu scheciuri și cuplete de music-hol, cu „tablete" și „injecții", a căror destinație cotidiană a avut de-a lungul timpului o eficiență profesională și morală de-a dreptul terapeutică. Pe pereții clubului I.M.F. se vernisează secvențe cu titluri „cromatice". **„Cu bisturiul și cu pensa prin institut"** (1958), **„Agendă medicală ediția '60"** (1960), **„Urgențe medicale"** (1964), **„Visul unei nopți de gardă"** (1966). Interpreții, printre care autorul **cronicii-expoziție** n-a figurat niciodată — poate din timiditate ! ? — sînt surprinși aici, în imagini pline de emoții, de tensiune, de umor, de ironie, de pamflet. Doctorul Petre Olaru — astăzi medic la Tg. Mureș — a pus bazele acestei brigăzi. Doctorul Nour Olinic, poet spiritual plin de savoare și de subtilitate, scrie texte, scrie muzică, interpretează și regizează de 10 ani, secondat pasager de cei care azi sînt medicii Victor Caisîn, Dragoș Teodorescu, Cezar Lișcu, Petre Florescu, Lucian Lazăr, Lidia Andronescu, Pop Leon, Doru Vahnovan... Să ne ierte cei aproape 200 de interpreți care s-au perindat de-a lungul anilor de facultate prin brigadă că nu avem spațiu să-i salutăm încă o dată așa cum îi aplaudam odinioară la scenă deschisă pentru talent, vervă, inteligență. Brigada a fost laureată la festivalurile naționale studențești din 1959, 1960, 1962, 1964... iar interpreții ei au cîștigat ani de-a rîndul laurii concursurilor artistice studențești și aprecierile unanime ale celor care i-au văzut pe scenă, la micul ecran al televizoarelor și pe peliculele jurnalelor de actualități.

Dar dacă nu ar fi fost entuziastul doctor Cornel Cutuș toate aceste imagini, aceste amintiri frumoase, care invită pe tinerii discipoli ai lui Esculap, la continuitate tradiția s-ar fi pierdut prin ani. Doctorul a organizat această expoziție comemorînd cei 15 ani de activitate romantică a brigăzii, deși el n-a făcut niciodată altceva decît să alerge după săli de repetiții, după decoruri, să țină pumnii interpreților de pe scenă. Nobilă pasiune și generozitate dezinteresată, care merită această îmbrățișare emoționată cu care încheiem acest articol.

...E LA OM LA ...UȚA ANTROPOIDA

...îngust la cap, mereu colindă cafenelele, aruncă ...iard ale ochilor pe sub sprincene, pipăie și lovește ...stanță, spionează cu condescendență, miroase unde ...și de cafea și unde se insinuează nervii unui viitor ...numai prin apariție ! Are pumn tare, de fier ; cînd ...cineva îl dislocă și „il pune în ghips" ; are un pumn ...riană, de accident de tren. Numai Old Shatterhand ...; dar acela trăia în preeriile copilăriei noastre și în ...ilă a lui Karl May. Bea cu sticla, bea cu voluptate ...i se urcă termometrul alcoolului prin șira spinării ...dian și spre pumnul de cenușă din creier, devine ...ic. Cînd nu are bani cere împrumut printre dinți ; ...ora li se taie respirația în fața privirii lui sticloase ...vîrf de cuțit. Cînd nu are iarăși bani, șantajează ! ...poate șantaja, trișează la cărți ! Cîteva fete se învîrt ...niște siluete de cabaret. Îi sînt antenele ! Le mane..., le iubește pe rînd, și le bate pe rînd. Satrapul crede în pumnul său ca într-un totem al virilității. Are un nume înrudit cu o personalitate universitară importantă ; profită de coincidență sau de legăturile de sînge ? Pentru că i se trec prea multe abateri cu vederea ! Dacă e paranoic, să-l internăm, există astăzi metode terapeutice de înaltă rezonanță biologică și care îl pot restabili. Miliția îl cunoaște, îl simte pretutindeni unde exaltă praful de pulbere al bătăilor. Pentru că el se bate ca în Texas, cu scaune, cu sifoane, cu sticle de bere...

Va fi profesor de gimnastică ! A repetat pînă acum doi ani din cei trei ai Institutului pedagogic din Cluj. Mă întreb ce va face omul acesta, care seamănă mai mult cu o maimuță antropoidă decît cu un om, în fața copiilor din sălile de sport ? Îi va învăța box sau judo?

Cazul pare neverosimil ! Cînd e atît de simplu să fii cinstit și sincer, să fii uman și drept, să fii lucid și demn ca un adevărat intelectual într-o societate care respectă omul și-l înnobilează. Condeiul scapără pentru că mintea refuză să-l imagineze pe acest tînăr huligan, colportor de bacili Koch ai beției, scandalului și șantajului nocturn. Numele lui conspirativ e GELU MACO ! Nume de Mafie ! Numele lui adevărat GAVRILĂ URSU se află în fișele matricole ale Facultății de educație fizică din Cluj. Căutați-l !

OMICRON

PRIMUM BIBERE DE IN FILOSOFARE

Pentru filozofii antici viața era întotdeauna o sursă permanentă de filozofie. Astfel, filozofii înșiși se adunau în serile de toamnă cînd vîntul rece răscolea cîmpiile atice și dinspre mare se năpusteau înfiorate valuri lacome. În atmosfera de înaltă spiritualitate întreținută de dascălul lor Socrate, magiștrii venerabili cu bărbi de patriarh și tineri sfioși încă în ale filozofiei, abordau împreună problemele supreme ale existenței.

Timpul n-a putut îngropa tradiția antică ce s-a perpetuat. Studenții evului mediu latin nu disprețuiau nici ei banchetele vesele, cu vin și discuții. Întîlnim în Goethe scena petrecerii din pivnița Auerbach, unde tinerii studioși, sub îndrumarea magistrului lor Faust, petrec în jurul unui imens butoi de vin. Goethe care de-atîtea ori transpunea în operele sale experiențe de viață s-a lăsat probabil inspirat și acum de realitatea studenției sale. Autobiografia sa „Poezie și adevăr" conține multe mărturii ale tinereții universitare din Strassbourg, împărțită între preocupări serioase și pasiuni ale vieții. Nici studenții din Göttingen, ori Heidelberg nu uitau aceste petreceri, după cum ni-i înfățișează Heine în paginile cărții sale „Călătorii în Harz". Și într-un rînd probabil cu ocazia unui astfel de banchet au răsunat primele cuvinte ale cunoscutului cîntec studențesc, devenit azi imn al tineretului studios, ca o invitație la viață, la a gusta din plăcerile ei :

Gaudeamus igitur
Juvenes dum sumus.

An de an cu o repetabilitate ajunsă la rang de tradiție, știutori în ale filozofiei din strămoșeasca cetate a Someșului evocă (sui-generis) memorabilele tradiții bachice purtate prin meandrele veacurilor de și mai memorabilii lor confrați de breaslă. Scurt timp după ce se întorc, fortificați, din felurite croaziere estivale pentru a porni din nou către întinsurile nemărginite ale preocupărilor zilnice specifice — obișnuite, dar mereu proaspete, inedite, pasionante — încep și pregătirile pentru evenimentul de festivitate internă cu care i-a obișnuit mijlocul lui noiembrie.

Ștafeta inițiativei e preluată de fiecare dată de încă proaspăt promovatul an III, anul care predă ștafeta între începători și între inițiați în filozofie.

Totul se desfășoară sub lozincile apropierii și bunei dispoziții, pentru care se pregătesc de altfel din timp toate premizele : nu lipsește nici tinerețea (în această seară, nici chiar a octogenarilor). nu lipsesc produsele culinare și nici (se poate ?) nectarul plămădit din razele soarelui și sevele pămîntului — vinul. Și pe toate le colorează muzica și exuberanța.

Întreaga seară este dominată de spiritualitate, care începe de la decorarea sălii, primirea și așezarea comesenilor, toasturile rostite de cadrele didactice și studenți, producțiile vesele dinainte pregătite și spontane, concursurile distractive, discuțiile ce se poartă. Anii I și II se așează față în față, se cunosc, discută, se împrietenesc și închină pahare cu vin, după vechea parabolă latinească : „Primum bibere de in filosofare".

EDIŢIE SPECIALĂ PENTRU

CLUJ

Animatori universitari

CREATORUL SPEOLOGIEI: EMIL RACOVIŢĂ

Cel mai mare biolog al nostru, Emil Racoviţă, a intrat în conştiinţa obştei româneşti ca un explorator neînfricat, ca un ctitor şi cultivator neîntrecut al speologiei, ca un profund şi original interpret al biologiei generale. Dar în afară de cei care l-au cunoscut personal, poate puţini ştiu că Racoviţă fusese un animator cum, după credinţa mea, nu am mai avut altul. Nu ne gîndim la stimulul firesc pe care lectura interesantei lui biografii şi a neîntrecutei lui opere ştiinţifice îl trezeşte involuntar şi cu fecunde urmări în spiritul oricărui cititor şi mai ales în al tînărului naturalist — ne gîndim la misiunea lui de animator conştient al vieţii ştiinţifice şi culturale din tot timpul îndelungatei lui vieţi.

Cei ce l-am cunoscut în deplina lui maturitate şi la o vîrstă înaintată, sau din evocările relativ puţine ale tinereţii lui, ne aducem cu duioasă bucurie aminte de îndemnul cald care iradia neîncetat din personalitatea sa robustă şi armonică, înseninată de un fermecător optimism. O întîlnire cu el, oricît de fugară şi cu orice fel de prilej, era reconfortantă şi îţi lăsa urme luminoase şi statornice în amintire.

Dar impresia puternică a operei lui şi farmecul ales al personalităţii lui erau doar admirabile auxiliare în rolul său generos şi activ de animator în multiple sensuri, al mai multor generaţii, în interiorul ca şi în afara fruntariilor noastre. Din fericire acest rol a fost consemnat de contemporani şi chiar apreciat încă de la început ca avînd o amploare istorică, aşa încît putem vorbi de el cu totul documentat.

În timpul cît a fost student naturalist la Sorbona (1889—1891), făcuse o impresie deosebită asupra colegilor săi atît prin eminentele sale progrese la învăţătură, cît şi prin simpla apariţie de *„băiat înalt, a cărui figură foarte simpatică strălucea de bunătate şi de voie bună“*, după cum se exprima cu şase decenii mai tîrziu colegul şi amicul său I. Guiart. În curînd Racoviţă deveni starostele colegilor săi, conducîndu-i spre împlinirea cu voie bună a îndatoririlor lor. Acelaşi Guiart ne spune: *„Printre camarazii noştri de atunci, o grupare simpatică s-a înjghebat repede în jurul lui Racoviţă, cu atît mai mult cu cît în toată viaţa sa acest mare democrat va avea plăcerea să organizeze şi chiar să conducă“*. Neîntrecut se dovedea Racoviţă la excursiile studenţeşti. *„În aceste excursii, Racoviţă era cel care antrena la veselie, pînă cînd a devenit organizatorul uimitor“*. În fruntea acestor excursii, în care observaţiile ştiinţifice se consumau plăcut, împletite în episoade distractive, voinicul şi spiritualul staroste al colegilor săi de la Sorbona îndeplinea de pe atunci un rol de animator al tineretului naturalist.

După ce şi-a luat licenţa în ştiinţe naturale la Sorbona (1891), tînărul Racoviţă a fost angrenat în opera de cercetări de la Institutul de zoologie din Paris, condus de profesorul H. Lacaze-Duthiers, pregătindu-şi, între altele, şi teza de doctorat. În faţa lui Racoviţă se profilează de acum un nou imperativ, care îl va obliga toată viaţa: cercetarea biologică, pe care însă el nu o concepe egocentric, izolîndu-se în laboratorul său, unde să-şi făurească solitar gloria sa ştiinţifică, potrivit calităţilor sale creatoare. Dimpotrivă, el organizează chiar de la începutul acestei perioade din viaţa sa un cenaclu biologic, pe care îl porecleşte: *„Academia Sarah“*, care îşi fixase sediul la aceeaşi masă a unui restaurant unde membrii se întîlneau la amiazi şi seara şi unde se încingeau discuţii, se expuneau şi se făceau planuri, se încrucişau sfaturi. *„Academia“* număra printre membrii săi savanţi deja consacraţi (*Portier, Hérouard, Pruvot*) sau alţii mai tineri, dar care au ajuns mai tîrziu celebrităţi ale biologiei, ca *Duboscq, Pruho, Cuénot, Pettit, Guiart, I. Cantacuzino* ş.a.

Cenaclul lui Racoviţă a avut un rol animator şi chiar determinant în istoria biologiei animale a Parisului din acel timp; Guiart îşi încheie amintirile despre cenaclu cu următoarele cuvinte: *„Aşa a fost această Academie Sarah, al cărei suflet şi întemeietor a fost Racoviţă şi care a jucat un anumit rol în istoria şcolii lui Henri Lacaze-Duthiers“*.

Membrii cenaclului s-au răzleţit în 1896, cînd Racoviţă, de acum doctor în biologie, a venit în ţară pentru a se încorpora la regiment, de unde în 1897 fu chemat, pe neaşteptate, să participe ca naturalist la expediţia antarctică *„Belgica“*.

Expediţia este perioada cea mai cunoscută de cititorii români din viaţa lui Racoviţă. Nici nu dorim să amintim aci din această campanie de explorare eroică decît nezdruncinata putere sufletească, prin care Racoviţă izbutea să ridice moralul camarazilor săi, slăbiţi de avitaminoze şi de frig, ca şi el, la care se adăuga captivitatea exasperantă în lunga noapte polară.

Iată ce spun în această privinţă unii din cei mai de seamă reprezentanţi ai expediţiei:

Vicecomandantul Lecointe îşi aminteşte de el cu următoarele cuvinte: *„Zoologul Racoviţă a contribuit în mod unic la ridicarea moralului camarazilor săi, anemiaţi de noaptea polară“*. Doctorul Cook, medicul expediţiei, spune că „Raco“ (aşa îl răsfăţau tovarăşii lui de drum), *„şi-a cîştigat din primul moment simpatia întregului echipaj. La aceasta a contribuit de asemenea ţinuta sa etică superioară şi distincţia sa fizică“*. Însuşi Roald Amudsen, ofiţerul secund al „*Belgicei*“, cel mai călit din tinereţe la încercări, ca acele la care fuseseră sortiţi în Antarctica, a fost impresionat de atitudinea lui Racoviţă, amintindu-şi de el astfel: *„Pe lîngă interesul arzător pentru specialitatea sa, se leagă de el însuşiri care îl fac un tovarăş nepreţuit şi un explorator plin de îndemnuri“*.

La scurt timp după întoarcerea sa din Antarctica, este numit subdirector al laboratorului maritim de la Banyuls-sur-Mer şi codirector al revistei de universală preţuire *„Archives de zoologie expérimentale et générale“* din Paris. Racoviţă îndeplineşte aceste onorante dar grele sarcini cu o profundă comprehensiune a misiunii lui culturale, cu o rară iscusinţă gospodărească, dar mai ales cu o desăvîrşită dăruire de sine. Tot în acest răstimp devine doctrinarul speologiei şi cel mai pasionat cercetător al ei.

Însemnările contemporanilor ne lasă să înţelegem cît de mult a contribuit Racoviţă la crearea şi menţinerea unui climat amical şi cu adevărat ştiinţific la laboratorul de pe coastele Mediteranei, care tocmai pentru aceasta a atras mereu pe cei mai de seamă biologi ai Franţei, dar şi numeroşi străini.

În cadrul evocării limitate pe care ne-am propus-o, ne interesează din acest răstimp, mai ales, memorabilele excursii ştiinţifice, pe care Racoviţă le organiza în fiecare primăvară din 1900 pînă la izbucnirea primului război mondial. Graţie erudiţiei şi vervei lui, excursiile înviorate de umorul şi optimismul lui erau atît de instructive şi de plăcute încît fuseseră frecventate nu numai de numeroşi tineri, ci şi de mulţi naturalişti consacraţi, cum era botanistul Flahaut, apoi Portier, Hérouard, Guiart, profesorul spaniol Odon de Buen ş.a. Amintindu-şi de aceste drumuri, elevul şi colaboratorul lui Racoviţă, R. Jeannel, scrie, între altele: *„Şi-apoi cît am cîştigat ca tînăr neofit ce eram din aceste lungi ceasuri de camaraderie. Lor le datorez ceea ce este mai bun în formaţia mea ştiinţifică. Nimeni mai bine decît Racoviţă nu ar fi putut depune mai multă bunăvoinţă pentru ca tinerii să profite din lunga lui experienţă de biolog“*.

Începînd cu anul 1920, viaţa şi activitatea lui Racoviţă intră într-un nou făgaş. Primeşte postul de profesor la Universitatea din Cluj, unde înfiinţează Institutul de speologie, pe atunci unic în lume, care devine centrala cercetărilor mondiale speologice.

Colaboratorii lui sînt cei mai chemaţi să pună pe hîrtie amintirile lor despre felul cum directorul institutului şi primul lui muncitor le orienta şi le încuraja munca de cercetare pe teren şi în laborator. Ştim însă cu toţii că, deşi în permanenţă copleşit de intense preocupări ştiinţifice şi culturale, era gata să primească, de la profesor la student sau laborant, pe oricine dorea să-i ceară un sfat sau o informaţie. Ne aducem aminte, cei ce îi deveniserăm colegi, cu cîtă înţelepciune şi cu cîtă largheţă de spirit potolea adversităţile şi îndrepta dezbaterile spre linia academică generoasă, progresistă şi legală — în consilii de facultate şi în senatul universitar, ca rector. Cu aceleaşi virtuţi ale unui nepreţuit sfetnic s-a afirmat în dezbaterile Academiei Române, ca membru titular, iar într-o perioadă ca preşedinte al ei.

Încă în 1920 ia fiinţă sub directa lui insistenţă *„Societatea de Ştiinţe din Cluj“*, pe care o conduce ca preşedinte pînă la moartea sa, în 1947. Tot el a înfiinţat şi condus *„Buletinul societăţii“*, tipărit în limbi străine.

Participă cu rol hotărîtor la mişcarea pentru ocrotirea naturii pe întreaga ţară, fixîndu-i el însuşi principiile fundamentale. Patronează mişcarea turistică şi înfiinţează prima societate turistică românească din Transilvania: *„Frăţia munteană“*.

A activat în mod stăruitor pentru înfiinţarea muzeului etnografic şi pentru o mai productivă organizare a bibliotecii universitare din Cluj. Participă cu sfaturi luminoase şi cu contribuţii proprii la activitatea *„Astrei“* şi a *„Extensiunii universitare“*, în cadrul cărora ţinea memorabilele sale conferinţe, pline de adîncime în conţinut şi de savoare în expunere.

În toate aceste şi în multe alte iniţiative culturale, Racoviţă impresiona şi convingea prin sinceritatea şi puterea convingerii sale proprii, prin zelul său întotdeauna prompt şi stăruitor pentru acţiuni generoase, prin argumentarea sa logică şi caldă în acelaşi timp, la care se adaugă cuceritorul său farmec personal, sporit şi înnobilat prin seninătatea, înţelepciunea şi frumuseţea bătrîneţii.

Racoviţă a fost un animator predestinat, activ în toate vîrstele, în toate împrejurările şi în toate locurile pe unde i-a fost dat să trăiască.

Acad. Emil POP

„... Căci atunci cînd facla adevărului cade din mîini slăbite, ca ale mele, s-au găsit întotdeauna alţii care s-o ridice.
Oricît de cotit ar fi în aparenţă drumul omenirii, direcţia a fost tot ÎNAINTE şi nu înapoi.
Înainte spre o organizare socială tot mai raţională şi spre o colaborare generală tot mai paşnică!“

Paginile speciale dedicate centrului universitar Cluj au fost realizate cu concursul membrilor subredacţiei noastre din acest oraş, VOICU LĂSCUŞ, ION GODEA, DUMITRU VÎRTIC, MIHAI MITEA. Redactor responsabil—ADRIAN DOHOTARU.

Un spirit modern:

ION GHICA

S-au sărbătorit recent 150 de ani de la nașterea lui Ion Ghica.

Timp de aproape șase decenii, prin gîndirea, talentul și activitatea sa, Ghica a fost una din personalitățile proeminente ale vieții publice naționale, impunîndu-se atît ca om politic, cît și ca economist și scriitor.

A debutat cu zece ani înaintea revoluției de la 1848 publicînd în capitala Franței — de unde avea să se înapoieze cu titlul de inginer — două broșuri intitulate **Poids de Moldo-Valachie dans la question d'Orient** și **Coup d'oeil sur l'état actuel de la Valachie** prin care a atras atenția unor importante cercuri politice asupra problemei Principatelor Române și a dorinței de libertate a poporului român.

Prin patriotismul și pregătirea sa în domeniul matematicii, geologiei, mineralogiei, fizicii, chimiei și economiei politice, Ghica era indicat să joace un rol esențial în lupta pentru înlăturarea feudalismului și pentru formarea națiunii române burgheze.

Tribuna sa de manifestare, în anii premergători revoluției de la 1848, a fost catedra de economie politică de la Academia Mihăileană din Iași — prima de acest fel în Principatele Române — precum și publicațiile **Propășirea** și **Foaia științifică și literară** din același oraș și **Foaia pentru minte, inimă și literatură** de la Brașov.

De la primul contact cu studenții și cititorii săi Ion Ghica s-a relevat ca un spirit modern, preocupat de înnoirea vieții economice, politice, culturale și administrative a ambelor Principate. Lecția sa de deschidere a cursului de economie politică, rostită la 17 noiembrie 1843, s-a bucurat în ochii contemporanilor de aceeași atenție ca și lecția lui M. Kogălniceanu, ținută în același an, la inaugurarea cursului de istorie națională. „Profesorul cel nou de la Academie — avea să scrie mai tîrziu N. Iorga — era o fire vioaie, în stare să înțeleagă adevăruri superioare și a-și lega știința într-un sistem". El, arăta Iorga, „era pasionat pentru filozofia științifică răzimată pe toate cuceririle științei făcute de mintea omenească, îndrăzneață în deosebitele domenii și pornită spre armonizarea tuturor acestor rezultate ultime".

Prin studiul **Însemnări asupra învățăturii publice** (1844) el a propus înființarea de școli în toate satele, precum și crearea unor biblioteci și cămine școlare destinate îngrijirii copiilor în timp ce părinții se aflau la muncile agricole. În concepția lui Ion Ghica învățămîntul trebuie să fie gratuit, acesta fiind una din cele mai îndrăznețe idei ale vremii, nicăieri în Europa gratuitatea învățămîntului nefiind legiferată. Concomitent cu înființarea școlilor sătești, Ghica cerea și înființarea unor școli normale pentru pregătirea învățătorilor, spre a se pune astfel capăt funcționării unor cadre didactice improvizate și necorespunzătoare. Școlile normale, în concepția lui Ghica, nu erau chemate numai să pregătească elemente didactice destoinice, ci, totodată, să fie și focare ale luptei pentru realizarea unității naționale. „Sistemul și cărțile întrebuințate în aceste școli — scria Ghica — trebuie să fie aceleași în amîndouă Principaturile, căci aceasta ar fi singurul mijloc ca să se introducă în limbă și obiceiuri o unitate desăvîrșită, dorință dragă oricărui român bun și adevărat iubitor de neam.

Cu tot atîta interes urmărea Ghica și dezvoltarea învățămîntului profesional, propunînd în 1847, prin **Foaia** de la Brașov, înființarea unor școli speciale destinate „ramului manufacturial și comercial, în care acei tineri cari vor voi să-și facă vreo profesie să-și găsească învățătura trebuincioasă".

Într-un alt studiu, publicat în 1872, adresîndu-se tinerimii, Ion Ghica scria aceste elocvente cuvinte: „Dacă voiți, voi tinerii, să aveți o patrie română, puneți-vă pe industrie (activitate economică), deveniți producători, lucrați împreună... nu căutați ca greutatea statului să crească cu numărul tinerilor care ies din școli, ci din contră fiecare inteligență să fie o bogăție nouă dobîndită țării".

Un larg orizont dovedea Ghica și în propunerea de a se introduce cît mai grabnic căile ferate, el fiind, în Principate, cel dintîi publicist care a susținut importanța acestui nou mijloc de comunicație — în Transilvania el fusese anticipat în această direcție de George Barițiu — arătînd că drumurile de fier au să influențeze societatea umană nu numai prin sporirea întreprinderilor comerciale, ci și prin difuzarea ideilor de la un popor la altul. „Drumurile de fier și tiparul — scria Ghica în 1848 — sînt descoperirile care au folosit mai mult civilizația, fiindcă ele sînt menite să puie neamul omenesc în contact cu tot globul, într-un cuvînt a-i da lumea materială, precum tiparul a dat duhului lumea intelectuală".

Concomitent cu lupta pentru introducerea căilor ferate — susținută în anii 1860—1866 și de la tribuna Parlamentului — Ion Ghica a luptat și pentru înființarea unor fabrici mecanice arătînd într-un studiu din 1863 că „descoperirile în științe, înaintările în industrie și introducerea mașinilor în toate lucrările au făcut și fac munca mai ușoară".

Pe aceeași linie de înnoire și de modernizare a vieții economice propunea unificarea sistemului de măsuri și greutăți, înființarea unor instituții de credit pentru a se veni astfel în ajutorul comercianților, meseriașilor și industriașilor, precum și a unei bănci de emisiune.

Prin studiul **Reorganizarea României** (partea întîi **Comuna**), publicat în 1861, Ghica își aducea contribuția și în domeniul înnoirii vieții administrative a țării, arătînd că menirea comunei este de a „înlesni și asigura bunul trai, liniștea și dezvoltarea morală și intelectuală a locuitorilor cuprinși în cercul ei". În concepția lui Ghica una din atribuțiile esențiale ale administrației comunale era înființarea și susținerea școlilor, propunînd ca în comunele rurale cu 500 de locuitori să funcționeze cîte o școală primară, în cele cu 5 000 locuitori cîte două școli primare și una de agricultură, în comunele cu 50 000 locuitori (orașele) cîte șase școli primare, două gimnazii, o școală de agricultură și o școală comercială.

Adept al dezvoltării vieții economice pe bază capitalistă, Ghica a fost și unul din susținătorii desființării clăcii, aceasta fiind considerată ca o instituție nedemnă „de secolul nostru, păgubitoare și muncii și capitalului", precum și a împroprietăririi țăranilor, fără a se renunța însă la marea proprietate chemată să se transforme în proprietate capitalistă, dotată cu mijloace moderne de producție și valorificare.

Pe plan politic Ghica a fost, alături de N. Bălcescu, unul din întemeietorii societății revoluționare **Frăția**, participant activ la revoluția din 1848 și la lupta pentru Unirea Principatelor. Activitatea sa politică l-a impus în patru rînduri în funcțiunea de prim-ministru (1859, 1866, 1866—1867, 1870—1871), iar în 1881, în aceea de ambasador al României la Londra. Meritele sale culturale i-au adus și calitatea de director al Teatrului Național din București (1878—1881), de membru (1874) și președinte al Academiei Române (1876—1881 1890—1893)

A murit la 22 aprilie 1897 și a fost înmormîntat la Ghergani, lîngă București

Prin activitatea sa economică, politică și literară Ion Ghica s-a remarcat ca un spirit multilateral, scrierile sale — **Convorbiri economice** (ediție definitivă 1879), **Scrisori către V. Alecsandri** (1879, 1887) și **Amintiri din pribegia după 1848** (1889) — care au cunoscut numeroase ediții, relevînd o fermă orientare patriotică și progresistă și un netăgăduit talent literar.

Alături de Nicolae Bălcescu, M. Kogălniceanu, Vasile Alecsandri și George Barițiu, el a înscris una din cele mai luminoase pagini din istoria poporului român din secolul al XIX-lea.

Vasile NETEA

Post — scriptum

REVERSUL... EFIGIEI SAU ȚINUTA ACADEMICĂ

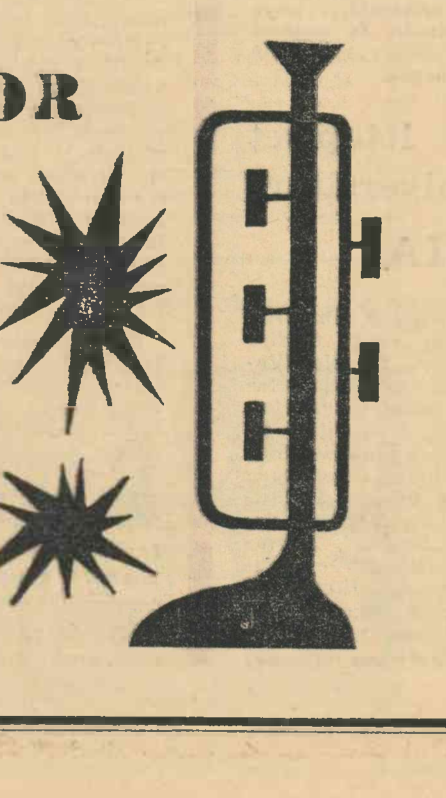
În urmă cu cîteva numere, GAZETA LITERARĂ a deschis o discuție despre școala critică a lui George Călinescu. Autorul Istoriei literaturii române *s-a impus definitiv în critica și în istoria noastră literară (ca și în creația beletristică) și a vedea care sînt cîștigurile pe care le-au dobîndit aceste științe prin el e absolut necesar.*

Bineînțeles că G. Călinescu a devenit și un miraj, dar nici un critic autentic nu-și poate propune să-l imite — decît să-l preia. A face gestul de imitație înseamnă a renunța la propria personalitate, ori exemplul lui Călinescu îndeamnă tocmai la afirmarea personalității. Aici a avut discuția din GAZETA LITERARĂ punctul vicios: a căutat să separe criticii actuali în „călinescieni" și „necălinescieni", primii pasibili de o iminentă împotmolire în chiar tărîmul maestrului. Discuția inițiată în acest fel a trecut repede într-un schimb personal de florete, în care tăișurile proceselor de intenție și-au sclipit nu o dată lumina. În loc să se discute moștenirea călinesciană și însemnătatea ei pentru cultura noastră literară, lucrurile au alunecat pe o pantă falsă, ajungîndu-se pînă la invectivă. GAZETA LITERARĂ a chemat oponenții la ordine, cerîndu-le o discuție de principii într-o manieră urbană.

Dacă subscriem și noi apelului la ținuta academică a discuției o facem între altele și pentru motivul că cei mai mulți dintre polemiști sînt în același timp și cadre universitare. Departe de noi pretențiile pedagogice ale „domnișoarei Cucu", dar, cînd cerem în mod justificat studentului o ținută vestimentară și capilară corectă, parcă ar trebui să mai „tundem" și unele escrescențe ale limbajului critic.

V. O.

ASTROLOGIA ORCHESTRELOR DE JAZ

Sîmbătă seara. Nu mai sînt stele pe cer. Constelațiile se mută prin baruri și prin reuniuni studențești. Sirius, Vega, Cometa, Andromeda, Săgetătorul, Carul Mare, Carul Mic, grupuri de stele, cu plete protuberante și trupuri de yogi, plonjează pe estradele muzicii de jaz și îndrăgostiții se calcă în picioare prin ringuri, se frîng și se cutremură galactic în ritmuri frenetice. Ferestrele se aburesc, pereții transpiră, perechile sînt ude pînă la piele de extaz muzical încît își pot stoarce hainele ca în spălătorii. Toți se zbuciumă reglați parcă de tirul unui mecanism automat, elastic, pînă la extenuare, cînd cad descompuși ca păpușile stricate pe scaunele de pe margini, prin fotoliile de pluș. E un infern! Constelațiile muzicale de pe estrade, băieți nocturni și efebi, cuprinși de spasme cataleptice, atacă pianele, devorează clapele, își suflă plămînii prin alămuri pînă li se umflă carotidele ca niște conducte de gaz metan, plesnesc strunele chitarelor cu degetele într-un alfabet morse disperat, și gîdilă voluptoasele contrabase cu aer de îndrăgostiți iremediabili.

Poartă nume de stele, din anticipație publicitară, ca stelele de film. Se simt la modă. Cer urlete, bătăi din picioare și fluierături ca anumite orchestre de tineri furioși din străinătate, pe care se străduiesc să le imite pînă în albul ochilor. Și din păcate găsesc astrologi credincioși, care își ghicesc parcă în ei existența și viitorul cu un misticism zoologic.

Instrumentele strălucesc, instrumentele scot zgomote ciudate... Orchestrele sînt racordate la sistemul energetic... occidental, și cîntă pe 120 sau pe 220 de volți.

Odată, la un bal de sîmbătă seara, niște mucaliți, în orice caz niște băieți de bun simț, supărați pe acest „delirium tremens" al jaz-ului, au scos din priză întreaga orchestră, deconectînd-o de la rețeaua de amplificare... și dintr-o dată nu s-a mai auzit nimic! Perechile au continuat să-și ritmeze trupurile după ultimele ecouri și au rămas în suspensie, disperați, ca într-un cataclism, în stupoarea constelației de jaz care cînta totuși furibund în gol. A fost un bluf lamentabil. Orchestra a fost aplaudată. Și, în semn de protest pentru acest gest neașteptat, băieții din constelație și-au luat instrumentele și au părăsit sala pe scara de incendiu.

Ce-ar fi să scoatem din priză asemenea orchestre oriunde le întîlnim, să le aducem aminte că totuși instrumentele și toate lucrurile nobile de pe pămînt au fost create de oameni care au gîndit și au evoluat prin rațiune — pentru desfătarea lor spirituală și estetică, nu pentru reîntoarcerea la nivelul primului sistem de semnalizare!

Prea e cerul plin de orchestre de jaz. Mai vrem să auzim și muzică!

Adrian DOHOTARU

RĂSPUNS LA ANCHETA NOASTRĂ

„UNDE NI SÎNT ANTRENORII ?"

Ca răspuns la articolul „Unde ni sînt antrenorii?", apărut în numărul 33 din 15 octombrie al revistei noastre, semnat G. M. (Gheorghe Mitroi), primim din partea colectivului de antrenori federali al Federației de fotbal o amplă scrisoare.

Lipsa de spațiu nu ne permite s-o reproducem în întregime, așa că sîntem nevoiți să renunțăm la unele pasaje, fără însă a omite principalele chestiuni pe care semnatarii scrisorii le impută cronicarului nostru.

Pornind de la unele considerente cunoscute privitoare la informarea temeinică a publicistului, colectivul de antrenori federali face mai întîi o succintă prezentare a personalităților care-l compun :

«Autorul articolului ține să-și arunce săgețile asupra colectivului tehnic al antrenorilor federali care „au zilnic un răgaz de opt ore, plătite gras". **Printre numele citate și în distinguo-ul ce-l face G. M., amestecă și pe cei ce nu fac parte din acest colectiv (Gh. Stănculescu și Angelo Niculescu), pentru ca, mergînd din confuzie în confuzie, să încerce a minimaliza nu numai munca lor actuală, dar chiar și trecutul lor de afirmare pe terenurile de fotbal. unii ca promotori în condiții extrem de vitrege ai mișcării sportive din vechea Românie.**

„Cei ce se încurcă unii pe alții și care primesc salarii" sînt în realitate un număr de nouă, fiecare dintre ei reprezentînd un capitol de seamă din istoria fotbalului romînesc începînd cu „avocatul" Jean Lăpușneanu, fost jucător în echipa noastră națională și la echipele : Sportul Studențesc, Venus și Rapid și apoi antrenor al echipei noastre naționale și la cluburile : Venus, Rapid, Gloria C.F.R., F.C. Brăila, Jiul, Știința Timișoara etc. trecînd apoi la Oană Ilie, Covaci Ștefan, Dincă Schileru, Petrescu Nicolae, Ion Bălănescu, Bazil Marian, Braun Coloman-Bogdan (antrenor emerit) și terminînd cu prof. Gh. Ola, care timp de 6 ani a fost antrenorul echipei Știința București, apoi la Viitorul și Steaua, la lotul olimpic 1963—1964 și lotul U.E.F.A. 1961—1963 și 1965—1966, toți au bogate state de serviciu ca jucători și antrenori".

La cele de mai sus se mai adaugă faptul că unii dintre antrenori, între care și președintele Federației de fotbal, au unele merite în însăși mișcarea sportivă studențească». După aceea, combătînd criticile cronicarului nostru referitoare la „irosirea timpului cu informări, rapoarte, statistici, planuri și tot felul de hîrtii complicate", cei 9 antrenori țin să asigure :

«Pentru a nu lăsa nici-o posibilitate ca articolul lui „G. M." să aibă vreun efect negativ în marea masă a studențimii române, arătăm că actualii antrenori federali își pun astăzi toată experiența lor, ca și întreaga lor putere de muncă pentru îndrumarea tehnică în teren, deci pe „viu" a echipelor, începînd din luna ianuarie și pînă la sfîrșitul anului.

În ceea ce privește prezența unora dintre antrenorii noștri federali și de club, la campionatul mondial din Anglia, credem că „G. M." nu regretă de loc această acțiune de împărtășire și „pe viu" a tehnicienilor români din marea și titanica încleștare de forțe a celor mai bune echipe naționale.

Învățămintele desprinse de tehnicienii noștri de la Campionatul Mondial au fost înfățișate nu numai pe calea publicității (N. Petrescu, Ilie Oană și alții) ei, mai ales, în simpozioane, conferințe, comunicări și într-o sesiune specială — 7—11 august a.c. — la care au participat toți antrenorii echipelor de categoria A, B, C și juniori republicani și în plus pentru ceilalți antrenori s-a editat un material documentar de 59 de pagini, ce a fost difuzat.

Antrenorii români : Ilie Oană, N. Petrescu, Angelo Niculescu și C. Cernăianu au prezentat referate cu aspecte ale jocurilor din cadrul celor patru serii ale turneului final, plus sferturile de finală, semifinalele și finalele Campionatului Mondial.

Tot din activitatea Federației române de fotbal și a antrenorilor federali actuali fac parte și cursurile de perfecționare ale antrenorilor ce au avut loc în anii 1964, 1965 și 1966, la care au participat... și următorii : H. Schon (R.F.G.) Albert Batteux (Franța), Allan Wade (Anglia), Woosmann (Anglia), R. Vitlacyl (Cehoslovacia și Gabrijelici (Iugoslavia), care au prezentat lecții teoretice și practice și care au dat o frumoasă prețuire muncii și pregătirii antrenorilor noștri, huliți astăzi de cronicarul revistei „Viața studențească".

Și tot în acest sens arătăm că antrenorii străini (Ferarri, Boulogne și Palfai) ne-au informat în scris că au făcut comunicări antrenorilor din țările lor, cu privire la gradul ridicat de pregătire al antrenorilor noștri federali și ai cluburilor și asociațiilor sportive din categoria A.

Dar „G. M." bate monedă și pe tema „selecționerului unic", adoptat de unele țări cu mai însemnate și mai puțin însemnate rezultate în Campionatul Mondial, ediția 1966. Problema la noi este mai simplă : selecția și pregătirea loturilor naționale se fac ca rod al muncii colective, la care sînt angrenați nu numai antrenori federali ai Federației române de fotbal, dar și îndrumătorii echipelor de club și în bună parte întreaga opinie publică sportivă ce-și spune cu competență cuvîntul prin toate organele de presă, cu prețioase sugestii pentru introducerea celor mai „în formă" jucători din întreaga țară. Numai „G. M." simulează că nu cunoaște acest mecanism, care, departe de a dispersa răspunderile, le încheagă într-un tot unitar, capabil să ne ducă, într-un timp definit, la practicarea unui fotbal modern la nivelul marilor echipe europene, cu care, deseori, ne-am împărțit victoriile.

Pentru a ajunge cu un ceas mai devreme la practicarea unui fotbal superior celui de azi, este incontestabil nevoie și de prețiosul ajutor al unei prese de specialitate, care să dezbată permanent problemele esențiale ale jocului și să nu se extindă asupra unor probleme insuficient cunoscute și studiate și umflate pînă la rangul de senzațional, așa cum a încercat „G. M.".

Tineretul nostru studios are multiple preocupări în desăvîrșirea măiestriei și educației lui sportive și în această direcție prin articolul „Unde ni sînt antrenorii", **anonimul „G. M." nu face altceva decît să-l dezinformeze de trecutul demn și îndelungat al unor fotbaliști, căror li s-au încredințat sarcini de a contribui cu experiența lor la construcția fotbalului românesc la un nivel corespunzător legăturilor sale internaționale.**

Prin publicarea scrisorii noastre, revista dv. va contribui la justa informare a opiniei publice și la restabilirea adevăratului profil social și moral al antrenorilor federali din cadrul Federației române de fotbal.

Colectivul de antrenori federali, vă mulțumește călduros și vă asigură că va sta la dispoziția revistei dv. cu orice material de specialitate pe care îl veți solicita».

Colectivul de antrenori federali

CRONICA MICROBISTULUI

Mărirea și automărirea unor antrenori

Este mai presus de orice îndoială faptul că ridicarea fotbalului românesc pe o treaptă superioară preocupă sincer pe toți cei care au, sub o formă sau alta, vreo legătură cu sportul-rege : jucători, antrenori, federație de specialitate, microbiști, ziariști, sportivi. Se înțelege, prin urmare, că și criticile — sau laudele — aduse de Cronica noastră se înscriu pe linia unei asemenea preocupări sincere și constructive. Așa se și explică de ce așteptăm întotdeauna cu nerăbdare ecourile la un articol sau altul care abordează această temă.

Uneori vedem un astfel de răspuns în fapte (și colecția „Vieții studențești" stă mărturie că aplaudăm cu promptitudine în toate cazurile respective), dar de cele mai multe ori factorii răspunzători uită îndatorirea de a informa presa asupra punctului lor de vedere și asupra măsurilor luate. Articolul nostru „Unde ni sînt antrenorii ?" n-a putut fi însă trecut cu vederea. Prea multe se spuneau pe nume acolo ! Și am primit răspunsul — pe care, de altfel, l-am publicat mai sus. Respectul față de cititor, dorința de a ne face bine înțeleși — pentru a putea astfel să sprijinim și pe această cale îmbunătățirea fotbalului nostru — ne obligă totuși să spunem cîteva lucruri pe marginea acestei scrisori.

În primul rînd că reacția la criticile noastre este a antrenorilor respectivi (semnează Lăpușneanu, Braun, Marian, Petrescu și alte trei persoane neidentificabile după semnătură) și nu a conducerii federației. Noi ne referеam la cîteva nume pentru a ilustra că ideea menținerii colectivului de antrenori federali e anacronică și costisitoare — și așteptam în acest sens o părere autorizată. (Pentru că, punctul de vedere al tovarășilor încadrați într-o schemă care ceream să fie revizuită, era ușor de bănuit).

În al doilea rînd, trebuie să spunem că acum — reflectînd încă o dată, cu scrisoarea de răspuns în față — recunoaștem cîteva exagerări din articolul nostru cu pricina : antrenorii federali nu au salarii chiar atît de „grase" pe cît am ironizat noi ; prezența lor în paginile presei sportive nu este cu totul inexistentă (din cînd în cînd mai vezi cîte un nume aruncat sub titlul unui interviu) ; după deplasarea la Londra au făcut totuși cîte ceva (deși, drepți să fim, încă prea puțin).

Departe de noi însă dorința de a retracta. Recunoscînd cele de mai sus, subliniem în același timp că ne menținem părerea în ceea ce privește fondul problemei. Trecem peste limbajul voit (dar nu și reușit) foiletonistic al tovarășilor antrenori federali, trecem peste vorbele „mari" și unele angajamente pompoase, trecem și peste stîlcirea dulcii limbi românești (mărturisim că doar din respect față de cititor n-am reprodus pasajele care conțin adevărate perle în acest sens) și ne oprim la esență. Nu ni se răspunde dacă actualii „federali" sînt sau nu de maximă competență, dacă e bine ca numărul lor să fie de 9 sau dacă ar fi potrivit — cum ceream — să avem cluburi de fotbal și selecționer unic. În schimb, ni se aduc obiecții că avem tendința de „a minimaliza trecutul de afirmare pe terenurile de fotbal" și „activitatea de decenii" a tovarășilor respectivi (neînțelegîndu-se că noi avem îndoieli în privința calităților lor de actuali antrenori *și nu de* foști jucători ; *că am pomenit nepotrivit pe Stănculescu (cu toate că scriam clar : „cîndva și el antrenor federal") sau pe Angelo Niculescu (deși specificam : „ce se pare că în prezent are o jumătate de normă") ; că oferim exemple din fotbalul pe care tovarășii nu vor să-l urmeze (de fapt, citam Anglia și R.F.G. — primele două clasate la campionatul mondial) ș.a.m.d.*

Ne-a mai surprins în acest răspuns suficiența și autoliniștirea cu care sînt tratate probleme stringente ale fotbalului românesc (care, cu toate succesele înregistrate în ultimul timp, mai are încă de făcut mari pași înainte). În schimb, corespondenții noștri nu pierd prilejul să se autoelogieze cu o lipsă de pudoare de neconceput din partea unor oameni care se recomandă drept reprezentanții unor „capitole de seamă ale fotbalului românesc". Cumpănind între osanale și fotbal, cititorul — fără să vrea — va parafraza cunoscutul vers eminescian : Nu slăvindu-te pe tine, lustruindu-se pe ei.

Inutil să mai insistăm. La părerea noastră au subscris și alți specialiști cu prestigiu. Iată ce ne-au declarat... Un cunoscut cronicar de fotbal : *„Perfect adevărat ! Poate ai exagerat puțin cu Petrescu ; e totuși un bun teoretician."* Un antrenor de la o echipă de *„A" : „Felicitări ! Totul real, mai ales în ceea ce-l privește pe Lăpușneanu, care m-a îndrumat greșit nu o dată".* Trei fotbaliști din echipa națională de fotbal : *„Cel puțin cu Lăpușneanu ați avut perfectă dreptate".* Un cititor din Cluj : *„Cunosc îndeaproape situația ; punctul dv. de vedere e cel just". (Numele respectivelor persoane le ocolim din motive lesne de înțeles ; la nevoie, într-o eventuală discuție oficială, le putem însă cita).*

Se înțelege, deci, că nu ne mulțumește o scrisoare de răfuială în locul unui răspuns cumpănit, principial și alcătuit prin prizma intereselor reale ale fotbalului românesc. Poate îl vom găsi în fapte. Mai bine mai tîrziu !

G. MITROI

Două succese studențești în C. C. E.

Anunțăm cu bucurie cititorii noștri că, săptămîna aceasta, cele două echipe universitare care ne reprezintă țara în Cupa campionilor europeni și-au învins în primul tur adversarele, deși au jucat în deplasare.

Handbalistele de la Universitatea Timișoara **(pe care le vedeți în fotografia de sus) au susținut marți la Gliwice prima întîlnire cu campioana Poloniei — Gornik Sosnica. După ce tabela de marcaj arăta scor egal la pauză (5—5), ca și în minutul 33 (8—8), în final studentele românce au cîștigat prin golul excepționalei Frantz : 9—8 !**

Baschetbalistele de la Politehnica București **au evoluat tot marți, la Tel Aviv, în compania formației Macaby. Încurajate probabil și de fotbaliștii români prezenți în acele zile în Izrael, Viorica Niculescu, Sanda Dumitrescu, Cornelia Gheorghe și mai tinerele lor colege au condus la pauză (23—18) impunîndu-se apoi categoric în final : 61—43.**

Bravo fetelor ! Succes în retur și... mai departe !

COLEGIUL DE REDACȚIE

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului; acad. prof. GHEORGHE MIHOC; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE; EMIL GHIȚULESCU; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE; NICULAE STOIAN—redactor șef; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție; FRED MAHLER

Prezentarea grafică : RADU GEORGESCU

Tiparul . Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.